

Dziennik Urzędowy L 323

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
3 grudnia 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 1193/2008 z dnia 1 grudnia 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowych nałożonych na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1194/2008 z dnia 2 grudnia 2008 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 16
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1195/2008 z dnia 2 grudnia 2008 r. zatwierdzające inne niż nieznaczne zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Scottish Farmed Salmon (ChOG))** 18
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1196/2008 z dnia 2 grudnia 2008 r. ustalające współczynniki mające zastosowanie do zbóż wywożonych w postaci szkockiej whisky na okres 2008/2009** 20
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1197/2008 z dnia 1 grudnia 2008 r. ustanawiające zakaz połowów morskich w wodach WE obszarów IIa oraz IV przez statki pływające pod banderą Niderlandów** 22
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1198/2008 z dnia 1 grudnia 2008 r. ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego na obszarze NAFO 3LMNO przez statki pływające pod banderą Estonii** 24
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1199/2008 z dnia 2 grudnia 2008 r. w sprawie pozwoleń na przywóz czosnku w podokresie od dnia 1 marca do dnia 31 maja 2009 r. 26
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1200/2008 z dnia 2 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1186/2008 ustalające należności celne przywózowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 grudnia 2008 r. 28

Cena: 18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/102/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji 31
 - ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy (Wersja przekształcona) ⁽¹⁾ 33
-

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2008/899/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 2 grudnia 2008 r. przyjmująca zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antydumpingowym w odniesieniu do przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej 62
-

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Wspólne działanie Rady 2008/900/WPZiB z dnia 2 grudnia 2008 r. zmieniające wspólne działanie 2008/107/WPZiB przedłużające mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Azji Środkowej 65
 - ★ Decyzja Rady 2008/901/WPZiB z dnia 2 grudnia 2008 r. dotycząca niezależnej międzynarodowej misji wyjaśniającej w sprawie konfliktu w Gruzji 66
-

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)



⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1193/2008

z dnia 1 grudnia 2008 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu ceł tymczasowych nałożonych na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. ŚRODKI TYMCZASOWE

- (1) Dnia 4 września 2007 r. Komisja opublikowała zawiadomienie ⁽²⁾ o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu do Wspólnoty kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”). W dniu 3 czerwca 2008 r. Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 488/2008 ⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”), tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z ChRL.
- (2) Zwraca się uwagę, że postępowanie wszczęto w wyniku skargi złożonej przez Europejską Radę ds. Przemysłu Chemicznego (CEFIC) („skarżący”) w imieniu producenta reprezentującego znaczną część (w tym przypadku ponad 25 %) całkowitej produkcji kwasu cytrynowego we Wspólnocie.

- (3) Jak określono w motywie 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie w sprawie dumpingu oraz szkody obejmowało okres od dnia 1 lipca 2006 r. do dnia 30 czerwca 2007 r. („okres objęty dochodzeniem” – „OD”). W odniesieniu do tendencji mających znaczenie dla oceny szkody, Komisja przeprowadziła analizę danych obejmujących okres od dnia 1 stycznia 2004 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

B. DALSZA PROCEDURA

- (4) W następstwie nałożenia tymczasowych ceł antydumpingowych na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z ChRL niektóre z zainteresowanych stron przedłożyły pisemne uwagi. Strony, które zwróciły się z wnioskiem o złożenie ustnych wyjaśnień, otrzymały taką możliwość.
- (5) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Komisja w szczególności zintensyfikowała te działania prowadzone podczas dochodzenia, które dotyczyły interesu Wspólnoty. W związku z powyższym po wprowadzeniu środków tymczasowych przeprowadzono dodatkową wizytę weryfikacyjną na terenie następującego użytkownika kwasu cytrynowego w Unii Europejskiej:

— Reckitt-Benckiser Corporate Services Ltd, Slough (Zjednoczone Królestwo) i Nowy Dwór Mazowiecki (Polska).

Ponadto, jak wyjaśniono szczegółowo w motywie 11, przeprowadzono wizyty weryfikacyjne w zakładach następujących producentów eksportujących:

— Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd. („Laiwu Taihe”), Laiwu, prowincja Shandong,

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 205 z 4.9.2007, s. 14.

⁽³⁾ Dz.U. L 143 z 3.6.2008, s. 13.

— Weifang Ensign Industry Co. Ltd. („Weifang Ensign”),
Changle, prowincja Shandong.

- (6) Wszystkie strony powiadomiono o zasadniczych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z ChRL oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego. Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji.
- (7) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

C. WSZCZĘCIE SPRAWY, PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (8) Jeden z producentów eksportujących ponownie wysunął zarzut, że publiczna wersja skargi nie zawierała żadnych dowodów *prima facie* istotnej szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, co uniemożliwiło zainteresowanym stronom korzystanie z prawa do obrony. Zdaniem tego producenta eksportującego nie powinno być dojść do wszczęcia sprawy z uwagi na brak wystarczających dowodów w treści skargi. W tym względzie należy zauważyć, że publiczna wersja skargi zawierała wszystkie niezbędne dowody i niepoufne streszczenia danych przedstawionych z klauzulą poufności, umożliwiające zainteresowanym stronom korzystanie z prawa do obrony w trakcie całego postępowania. Powyższy argument należy zatem odrzucić.
- (9) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że produkt objęty postępowaniem, opisany w motywie 16 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, oraz produkt podobny nie są podobne, wbrew stwierdzeniu w motywie 18 rozporządzenia w sprawie celów podstawowych, ponieważ nie mają takich samych cech fizycznych i chemicznych i nie są stosowane do tych samych celów. Zdaniem tych zainteresowanych stron w treści motywu 18 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych nie wzięto pod uwagę argumentów przedstawionych w trakcie dochodzenia, a jego treść jest również sprzeczna z dostosowaniem dokonanym przez Komisję w obliczeniach dotyczących podcięcia cenowego dla uwzględnienia podziału (rozbrylania) pewnych ilości produktu objętego postępowaniem po jego wprowadzeniu do UE. Należy po pierwsze zauważyć, że w toku dochodzenia wykazano, że produkt objęty postępowaniem i produkt podobny mają te same podstawowe zastosowania, tj. są stosowane głównie w domowych środkach czyszczących (środki myjące stosowane w zmywarkach, detergenty, środki zmiękczające wodę)

oraz jako dodatki do żywności i napojów, ale również w produktach kosmetycznych i do pielęgnacji osobistej. Stwierdzenie, że w istocie mało prawdopodobne jest stosowanie produktu objętego postępowaniem przez niektórych użytkowników w detergentach oraz w branży żywności i napojów ze względu na jego zapach i barwę, nie zostało poparte dowodami. Dochodzenie wykazało, że tylko w jednym wąskim zastosowaniu, tj. w dziedzinie produktów farmaceutycznych, stosowano w istocie jedynie europejski kwas cytrynowy ze względu na koszt wymaganego specjalnego badania zgodności. Ponieważ dziedzina produktów farmaceutycznych stanowi jedynie małą część całości działalności gospodarczej użytkowników, przeprowadzanie testu zgodności nie zostało uznane za decyzję uzasadnioną z punktu widzenia ekonomicznego. Po drugie, nie ma sprzeczności między dostosowaniem dokonanym w obliczeniu podcięcia cenowego dla uwzględnienia rozbrylania części produktu objętego postępowaniem po przywozie, o czym jest mowa w motywie 64 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, a stwierdzeniem, że oba produkty są podobne; wystarczy bowiem, że produkt objęty postępowaniem i produkt podobny mają te same podstawowe cechy chemiczne, fizyczne i techniczne oraz te same podstawowe zastosowania, który to warunek jest spełniony. Należy również zauważyć, że zbrzylenie się produktu nie jest wynikiem szczególnych cech produktu chińskiego; w istocie każdy kwas cytrynowy, niezależnie od pochodzenia, wykazuje tendencję do zbrzylenia się pod wpływem wilgotności i zmian temperatury, co wynika z jego składu chemicznego. Ponieważ z oczywistych względów tylko produkt objęty postępowaniem podlega przez dłuższy czas wpływowi wilgoci i zmian temperatury podczas transportu do UE, to problem ten dotyczy głównie – lecz nie wyłącznie – produktu objętego postępowaniem. Zatem wspomniane dostosowanie jest po prostu uwzględnieniem faktu, że rozbrylenie pociąga za sobą dodatkowe koszty głównie dla produktu objętego postępowaniem – zbrzydlone porcje produktu są bądź rozbrylane (przez kruszenie i przesiewanie albo przetwarzanie do postaci płynnej) przed dalszą sprzedażą, bądź sprzedawane z upustem. Wspomniane twierdzenie należy zatem odrzucić.

- (10) W świetle powyższego stwierdza się ostatecznie, że produkt objęty postępowaniem i kwas cytrynowy wytwarzany i sprzedawany w kraju analogicznym (Kanadzie), a także produkt wytwarzany i sprzedawany przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym, są podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, oraz potwierdza się ostatecznie treść motywów 15–17 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

D. DUMPING

1. Kwestie ogólne

- (11) Na wstępnym etapie dochodzenia rozpatrzono wnioski o traktowanie na zasadach rynkowych („MET”) bądź o traktowanie indywidualne („IT”) wszystkich znanych producentów eksportujących. Tylko część producentów

eksportujących włączono do próby, a jedno przedsiębiorstwo rozpatrzono indywidualnie. W uwagach do rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych niektóre strony twierdziły, że podejście takie ma pewne wady. Sprawę rozpatrzono zatem ponownie, a z uwagi również na fakt, że okoliczności (np. dostępne zasoby) umożliwiły zwiększenie liczby przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, postanowiono ostatecznie o niestosowaniu badania wyrwykowego. Ponieważ na etapie dotyczącym cel tymczasowych każdemu współpracującemu przedsiębiorstwu przyznano co najmniej IT, dla każdego z nich należało ustalić indywidualną stawkę cła. W konsekwencji zwrócono się do trzech przedsiębiorstw niewłączonych do próby lub rozpatrzonych indywidualnie na etapie wstępnym o nadesłanie odpowiedzi na kwestionariusz. Odpowiedzi otrzymano jednak jedynie od dwóch spośród tych przedsiębiorstw. Trzecie przedsiębiorstwo nie nadesłało odpowiedzi i nie było poddawane dalszym analizom.

2. Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

- (12) Przedsiębiorstwo, o którym mowa w motywie 27 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, utrzymywało, że dotacja wspomniana w tymże motywie nie była przeznaczona na cele związane z produktem objętym postępowaniem, a brak zapłaty za dzierżawę wynikał z prywatnych ustaleń międzygrupowych dotyczących skompensowania zysków zobowiązaniami z tytułu dzierżaw. Jednak wobec braku nowych aspektów i informacji dotyczących tej sprawy oraz z uwagi na zniekształcający wpływ opisanych praktyk dotyczących dzierżawy na sposób księgowania, ustalenia dotyczące tego przedsiębiorstwa nie ulegają zmianie i zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.
- (13) W następstwie ujawnienia tymczasowych ustaleń grupa przedsiębiorstw, o której mowa w motywie 25 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, stwierdziła, że otrzymała pożyczki na podstawie szczegółowej analizy finansowej przeprowadzonej przez jeden z banków i po uzyskaniu wysokiego ratingu kredytowego. Niemniej jednak, nawet jeśli bank formalnie przeprowadził analizę i udzielił wysokiego ratingu kredytowego, to pozostaje faktem, że przedsiębiorstwo, o którym mowa, udzielało gwarancji innym przedsiębiorstwom mimo zastawienia większości swoich aktywów trwałych, jak również, że pożyczki zostały udzielone temu przedsiębiorstwu przez bank będący, zgodnie z ustaleniami, pod wpływem państwa. W związku z tym ustalenia dotyczące tego przedsiębiorstwa nie ulegają zmianie i zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.
- (14) Jedno z przedsiębiorstw, o którym mowa w motywie 26 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, utrzymywało, że zostało ukarane za fakt, że jego większościowy akcjonariusz nabył prawa użytkowania gruntu za korzystną cenę, a następnie uzyskał w prawidłowy sposób zmianę ich wyceny zgodnie ze zmianami ceny rynkowej. Niemniej jednak wyjaśnienie ogromnej różnicy pomiędzy ceną nabycia a późniejszymi wycenami

(1 000–2 000 %) było niemożliwe. W związku z tym, wobec braku nowych elementów bądź informacji dotyczących nabycia i późniejszej zmiany wyceny praw użytkowania gruntu, a także zważywszy na korzyści, jakie odniosło przedsiębiorstwo dzięki uzyskaniu składników majątku za cenę znacznie niższą od wartości rynkowej, ustalenia dotyczące tego przedsiębiorstwa nie ulegają zmianie i zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

- (15) Wobec braku innych uwag dotyczących MET, motywy 25–30 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

3. Indywidualne traktowanie („IT”)

- (16) Spośród pięciu przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, którym nie przyznano MET, wszystkie spełniły kryteria określone w art. 9 ust. 5 i otrzymały IT. Jedno przedsiębiorstwo, któremu tymczasowo przyznano IT, nie kontynuowało współpracy, w wyniku czego ostatecznie nie przyznano IT (zob. motywy 11 i 34).

4. Wartość normalna

- (17) Jak wyjaśniono w motywie 11, w następstwie uwag zgłoszonych do rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych postanowiono o niestosowaniu badania wyrwykowego oraz zwrócono się do trzech przedsiębiorstw niewłączonych do próby lub rozpatrzonych indywidualnie na etapie dotyczącym cel tymczasowych o nadesłanie odpowiedzi na kwestionariusz. Wartość normalną ustalono dla jednego z tych trzech przedsiębiorstw (Laiwu Taihe), któremu przyznano MET i które nadesłało odpowiedź na pytania kwestionariusza.

4.1. Przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, którym można było przyznać MET

- (18) Ponieważ jedyne przedsiębiorstwo, któremu można było przyznać MET i które zostało rozpatrzone indywidualnie w ramach dochodzenia na etapie dotyczącym cel tymczasowych, nie przedstawiło żadnych uwag dotyczących wartości normalnej, niniejszym ostatecznie potwierdza się ustalenia dokonane w motywach 35–39 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (19) Z kolei w odniesieniu do jedyne przedsiębiorstwa, któremu przyznano MET (Laiwu Taihe) i które było przedmiotem dalszych analiz z przyczyn opisanych w motywie 11, sprawdzono najpierw, czy łączna sprzedaż krajowa produktu podobnego, dokonana przez to przedsiębiorstwo, była reprezentatywna w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajowa produktu objętego postępowaniem wynosiła nieznacznie poniżej 5 % wywozu produktu podobnego do Wspólnoty. Tak niski odsetek jest jednak wystarczająco wysoki, aby umożliwić właściwe porównanie, zaś ceny krajowe produktu podobnego uznano za reprezentatywne, biorąc również pod uwagę łączną sprzedaż krajową przedsiębiorstwa, o którym mowa. W związku z tym sprzedaż tę wzięto pod uwagę na potrzeby ustalenia wartości normalnej.

(20) W odniesieniu do każdego rodzaju produktu sprzedawanego przez Laiwu Taihe na wywóz do Wspólnoty ustalono, czy bezpośrednio porównywalny rodzaj produktu był sprzedawany na rynku krajowym. Rodzaje produktu uznawano za bezpośrednio porównywalne, jeśli należały do tego samego rodzaju produktu (pod względem składu chemicznego), charakteryzowały się porównywalną granulacją i były sprzedawane w podobnych opakowaniach. Ustalono, że tylko w przypadku jednego rodzaju produktu sprzedawanego na wywóz do Wspólnoty bezpośrednio porównywalny rodzaj produktu był sprzedawany na rynku krajowym.

(21) Następnie zbadano, czy sprzedaż krajowa tego rodzaju produktu może być rozpatrywana jako sprzedaż dokonana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Ustalono, że ten rodzaj produktu był sprzedawany z zyskiem niezależnym klientom krajowym w OD, a więc w ramach zwykłego obrotu handlowego.

(22) Ponieważ wielkość sprzedaży z zyskiem tego rodzaju produktu stanowiła nie więcej niż 80 % łącznej wielkości sprzedaży tego rodzaju, wartość normalną oparto na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona ze sprzedaży z zyskiem wyłącznie tego rodzaju produktu.

(23) Ponieważ niemożliwe było przyjęcie cen krajowych stosowanych przez Laiwu Taihe dla ustalenia wartości normalnej dla pozostałych rodzajów produktu, wartość normalną skonstruowano zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(24) W celu skonstruowania wartości normalnej na mocy art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwoty poniesionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych („SOiA”) oraz kwoty zysku zostały ustalone, na mocy art. 2 ust. 6 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży podobnego produktu w zwykłym obrocie handlowym przez Laiwu Taihe.

4.2. Przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, którym nie można było przyznać MET

(25) W uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych niektóre strony twierdziły, że Kanada nie jest właściwym krajem analogicznym, zważywszy, że Stany Zjednoczone Ameryki (USA) wszczęły niedawno postępowanie antydumpingowe dotyczące kwasu cytrynowego pochodzącego między innymi z Kanady. W związku z tym jako alternatywny kraj analogiczny ponownie zaproponowano Tajlandię. Analizy wykazały jednak, że w OD nie obowiązywały środki antydumpingowe dotyczące kwasu cytrynowego pochodzącego z Kanady, natomiast obowiązywały środki antydumpingowe dotyczące kwasu cytrynowego pochodzącego

z Tajlandii. Zostały one nałożone przez Indie i polegały na wysokich cłach antydumpingowych, wynoszących 374,36 USD/tonę, a wygasły dopiero w sierpniu 2007 r., dwa miesiące po końcu OD. W związku z tym, biorąc również pod uwagę argumenty wspomniane już w motywach 42 i 43 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, a także fakt, że w momencie finalizowania dochodzenia wspólnotowego nadal trwało dochodzenie USA w sprawie kwasu cytrynowego pochodzącego z Kanady, uznaje się, że nie ma powodu, aby przyjąć Tajlandię, a nie Kanadę, jako kraj analogiczny.

(26) Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wartość normalną dla producentów eksportujących wspomnianych w motywie 11 powyżej, którym nie przyznano MET, należało ustalić na podstawie cen lub wartości konstruowanej w kraju analogicznym.

5. Cena eksportowa

(27) W przypadku dwóch przedsiębiorstw, których dotyczyły dalsze analizy z przyczyn wyjaśnionych w motywie 11 powyżej, cenę eksportową ustalono zgodnie z tą samą metodą, jak opisana w motywach 45–47 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

(28) Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag od przedsiębiorstw odnośnie do cen eksportowych, niniejszym ostatecznie potwierdza się ustalenia zawarte w motywach 45–47 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych.

6. Porównanie

(29) W uwagach zgłoszonych do rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych oraz do ostatecznych ujawnionych ustaleń pewna grupa przedsiębiorstw podważyła potrącenie zakładanej prowizji od sprzedaży z udziałem podmiotu pośredniczącego w ChRL, argumentując, że podmiot ten był integralnym członkiem grupy. Ustalono jednak, że wspomniane przedsiębiorstwo handlowe spełniało w istocie funkcję niezależnego pośrednika, a stosunki gospodarcze pomiędzy tymi dwoma przedsiębiorstwami, zważywszy na ich wynik, były takie, jak pomiędzy zleceniodawcą a przedstawicielem. Ustalono, że wspomniany pośrednik prowadził obrót nie tylko produktami wytworzonymi przez przedsiębiorstwa powiązane, ale również produktami niezależnych producentów. Ponadto przedsiębiorstwo, o którym mowa, prowadziło również sprzedaż bezpośrednią klientom niepowiązanym. W związku z tym wspomniane stwierdzenie zostało odrzucone oraz, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, dokonano potrącenia na podstawie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku niepowiązanych importerów.

(30) W uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych jeden z producentów eksportujących twierdził, że koszt wymiany walut nie powinien być brany pod uwagę, ponieważ zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego eksporterzy mają 60 dni na odzwierciedlenie trwałych tendencji kursów wymiany w okresie objętym dochodzeniem. Stwierdzenie to zostało przyjęte, a margines dumpingu tego producenta eksportującego został odpowiednio dostosowany.

(31) W rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych pomniejszono cenę eksportową dla uwzględnienia podatku VAT pobranego od sprzedaży eksportowej, niepodlegającego zwrotowi, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Jeden z producentów eksportujących stwierdził w swoich uwagach do rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że takie dostosowanie nie powinno było być dokonane, ponieważ art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego odnosi się tylko do wartości normalnej. Należy przyznać, że dostosowanie przewidziane w art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego istotnie odnosi się tylko do obliczenia wartości normalnej. Obniżenie ceny eksportowej, o którym mowa powyżej, jest uzasadnione, ale powinno było zostać dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego. W trakcie rozpatrywania tego zarzutu stwierdzono, że przy obliczaniu tego dostosowania popełniono pomyłkę w odniesieniu do przedsiębiorstwa, o którym mowa, a także w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw. Nieścisłości te zostały skorygowane, co doprowadziło do niewielkich korekt w postaci obniżenia marginesów dumpingu obliczonych wcześniej dla tych przedsiębiorstw.

(32) Przy rozpatrywaniu zarzutu, o którym mowa w motywie 31, okazało się, że nie dokonano niezbędnego dostosowania w odniesieniu do jednego przedsiębiorstwa, któremu przyznano indywidualne traktowanie. Błąd ten został skorygowany, co spowodowało niewielkie podwyższenie marginesu dumpingu dla tego przedsiębiorstwa.

(33) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do porównania, z wyjątkiem zmian opisanych w motywach 30, 31 i 32 powyżej, motywy 48–50 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

7. Margines dumpingu

(34) W przypadku dwóch przedsiębiorstw, których dotyczyły dalsze analizy z przyczyn wyjaśnionych w motywie 11 powyżej, margines dumpingu ustalono zgodnie z tą samą metodą, jak opisana w motywie 51 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W przypadku jednego przedsiębiorstwa, które nie przesłało odpowiedzi na kwestionariusz i nie było dalej analizowane, jak wyjaśniono to w motywie 11 powyżej, uznano je za przedsiębiorstwo niewspółpracujące, a odpowiednich ustaleń dokonano na podstawie dostępnych faktów, zgodnie

z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W tym przypadku, mając na uwadze wysoki poziom współpracy, o którym wspomniano w motywie 19 rozporządzenia podstawowego, przedsiębiorstwu temu przypisano najwyższy margines dumpingu spośród ustalonych dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

(35) Marginesy dumpingu dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw, które podlegały już indywidualnym analizom na etapie dotyczącym cel tymczasowych, zostały ponownie przeliczone w celu skorygowania nieścisłości, o których mowa w motywach 30, 31 i 32. Przeliczenie to spowodowało niewielkie korekty marginesów dumpingu.

(36) Wobec braku nowych elementów niniejszym ostatecznie potwierdza się ustalenia dokonane w motywie 53 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, odnoszące się do poziomu współpracy.

(37) Na tej podstawie ostateczne marginesy dumpingu wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu (%)
Anhui BBKA Biochemical Co., Ltd	58,1
DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd	19,1
RZBC Co. Ltd	59,8
RZBC (Juxian) Co. Ltd	59,8
TTCA Co., Ltd	57,1
Yixing Union Biochemical Co. Ltd	55,7
Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd	6,6
Weifang Ensign Industry Co. Ltd	53,5
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	59,8

E. SZKODA

1. Produkcja wspólnotowa i przemysł wspólnotowy

(38) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że przedsiębiorstwo SA Citrique Belge N.V. zaprzestało działalności produkcyjnej po IP i prowadziło jedynie sprzedaż produktu objętego postępowaniem, przywożonego od jego przedsiębiorstwa zależnego w ChRL (DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd), co zdaniem tych stron oznaczało, że SA Citrique Belge N.V. nie powinno być zaliczane do przemysłu wspólnotowego. Twierdzenie to nie było jednak poparte żadnymi dowodami, zaś z danych przedstawionych przez SA Citrique Belge N.V. wynika, że przedsiębiorstwo to kontynuuje produkcję.

- (39) Jedna z zainteresowanych stron wysunęła również zarzut, że w motywie 56 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych podano jedynie część przywozu dokonywanego przez SA Citrique Belge N.V. od jego przedsiębiorstwa powiązanego w ChRL w OD. Strona ta twierdziła, że należało przedstawić informację o tendencji całego przywozu przemysłu wspólnotowego od przedsiębiorstw powiązanych i niepowiązanych w odniesieniu do całego okresu badanego, ponieważ przywóz stanowi czynnik istotny dla oceny produkcji wspólnotowej, a przez to dla ostatecznych ustaleń co do istnienia szkody. W istocie dochodzenie wykazało, że w całym okresie badanym skala przywozu przemysłu wspólnotowego była nieznaczna – wynosiła od 1 do 6 % produkcji (przedział podaje się dla zachowania poufności). Z tego względu wymieniony wyżej argument należy odrzucić, a motywy 55–58 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

2. Konsumpcja we Wspólnocie

- (40) Ponieważ nie otrzymano nowych i potwierdzonych informacji dotyczących konsumpcji we Wspólnocie, motywy 59 i 60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

3. Przywóz z kraju, którego dotyczy postępowanie

a) Wielkość i udział w rynku przywozu objętego postępowaniem; ceny importowe

- (41) W odniesieniu do wielkości przywozu, jego udziału w rynku i cen nie otrzymano ani nie uzyskano żadnych nowych potwierdzonych informacji; w związku z tym, wobec braku uwag i argumentów od zainteresowanych stron na temat wielkości i cen przywozu, o którym mowa, motywy 61–63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

b) Podcięcie cenowe

- (42) W ramach dochodzenia, na etapie dotyczącym ceł tymczasowych, w celu porównania produktu objętego postępowaniem oraz kwasu cytrynowego produkowanego przez przemysł wspólnotowy na tym samym poziomie obrotu, dokonano dostosowania dla uwzględnienia marży (w tym kosztów sprzedaży oraz kosztów ogólnych i administracyjnych) niepowiązanych importerów na potrzeby obliczenia podcięcia cenowego; ponadto dokonano dostosowania dla uwzględnienia kosztów specjalnej obróbki, ponoszonych przez importerów we Wspólnocie na rozbrylanie pewnych ilości produktu objętego postępowaniem przed jego dalszą sprzedażą. Jednak w wyniku niewielkiej zmiany danych dotyczących dostosowania z tytułu różnic w poziomach handlu średnia ważona marginesu podcięcia cenowego, obliczona na poziomie 17,42 %, została skorygowana do poziomu 16,54 %.
- (43) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów wspólnotowych stwierdził, że dostosowanie z tytułu różnic w poziomach handlu powinno również zostać dokonane w odniesieniu do sprzedaży przemysłu wspólnotowego, tj. że powinna zostać również uwzględniona jego sprzedaż prowadzona przez pośredników. W tym względzie należy zauważyć, że w istocie dokonano

dostosowania z tytułu różnic w poziomach handlu w odniesieniu do cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego przed porównaniem ich z cenami importowymi produktu objętego postępowaniem.

- (44) Ten sam producent wspólnotowy zwrócił się również z wnioskiem, aby dostosowanie z tytułu kosztów specjalnej obróbki, poniesionych na rozbrylanie pewnych ilości produktu objętego postępowaniem, zostało dokonane również w odniesieniu do produktu podobnego. Wniosek ten nie został jednak poparty danymi dotyczącymi szczególnych kosztów poniesionych przez tego producenta wspólnotowego i z tego względu nie mógł zostać przyjęty. Wobec tego niniejszym ostatecznie potwierdza się motyw 64 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4. Sytuacja przemysłu wspólnotowego

a) Kwestie ogólne

- (45) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że Komisja nie przeprowadziła dokładnej analizy wszystkich wskaźników szkody, przez co związek pomiędzy importem z ChRL a sytuacją przemysłu wspólnotowego nie został w pełni i właściwie ustalony. Twierdzono w szczególności, że nie dokonano oceny pozytywnych zmian niektórych wskaźników szkody. Należy zauważyć, że nawet jeśli niektóre wskaźniki szkody wykazały pozytywną zmianę, co zaznaczono w motywie 79 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, to ogólny obraz wskazuje na pogorszenie się sytuacji przemysłu wspólnotowego. Umiarkowana poprawa poziomów produkcji, mocy produkcyjnych, wykorzystania mocy, wielkości sprzedaży i cen jednostkowych, a także zwiększona efektywność kosztowa, opisywane w motywie 76, odzwierciedlają wysiłki przemysłu wspólnotowego, zmierzające do zachowania konkurencyjności w okresie badanym i odniesienia korzyści ze zwiększonej konsumpcji. Jednak, jak stwierdzono w motywie 68 rozporządzenia podstawowego, pomimo tych wysiłków przemysł wspólnotowy stracił 5 punktów procentowych udziału w rynku (wielkość udziału rynkowego spadła z 54 % do 49 %), a ta część udziału w rynku została głównie przejęta przez przywóz z ChRL, dokonywany po niskich, dumpingowych cenach. Obraz ten jest jeszcze gorszy, jeśli weźmie się pod uwagę fakt, że przemysł wspólnotowy mógł oczekiwać wzrostu swojego udziału w rynku przez przejęcie tej jego części, którą posiadali zlikwidowani w 2004 r. trzech wspólnotowi producenci kwasu cytrynowego. Tymczasem przemysł wspólnotowy nie był w stanie ani przejąć klientów zlikwidowanych trzech producentów wspólnotowych, ani odnieść korzyści ze wzrostu konsumpcji. Tak znaczny spadek udziału rynkowego, w połączeniu z wyraźnym pogorszeniem się wskaźników finansowych, tj. rentowności, zwrotu z inwestycji oraz przepływów pieniężnych, wskazuje, że ogólna sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu w okresie badanym, a w OD wydawała się osiągnąć najgorszy poziom. Ponadto zmniejszenia zapasów nie można w tym przypadku interpretować jako poprawy sytuacji przemysłu wspólnotowego, ponieważ nie jest to miarodajny wskaźnik, zważywszy na charakter produktu, uniemożliwiający jego długotrwałe przechowywanie.

b) Inwestycje i zdolność do pozyskania kapitału

- (46) Jedna z zainteresowanych stron zwracała uwagę, że inwestycje w tej dziedzinie nie są stałe, ale podporządkowane pewnym cyklom inwestycyjnym. Mimo że nawet w normalnej sytuacji rynkowej nie można oczywiście oczekiwać dokonywania w każdym roku istotnych inwestycji, to jednak fakt, że w całym okresie żaden z dwóch pozostałych producentów wspólnotowych nie dokonał żadnych ważnych inwestycji, uznawany jest za świadczący o tym, że ich dokonanie uniemożliwiła niska rentowność (która od 2006 r. przyjęła postać strat). Dlatego też przyjmuje się, że inwestycje są w tym przypadku szczególnie miarodajnym wskaźnikiem szkody.
- (47) Należy na koniec rozważyć zdolność producentów wspólnotowych do pozyskiwania kapitału. W tym względzie dochodzenie wykazało, że obaj producenci wspólnotowi mieli trudności z pozyskiwaniem kapitału z powodu pogarszających się warunków dla działalności gospodarczej w branży kwasu cytrynowego.
- (48) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że skarżący był przynajmniej w stanie pozyskać kapitał na inne produkty, skoro w lutym 2007 r. ogłosił budowę nowego zakładu produkcji glukozy. W tym względzie należy przypomnieć, że zakres dochodzenia ogranicza się do kwestii zdolności pozyskiwania kapitału w odniesieniu do produktu, o którym mowa, tj. kwasu cytrynowego, zaś na tę zdolność wyraźnie wpłynęła negatywnie sytuacja finansowa przemysłu wspólnotowego.
- (49) Wobec powyższego niniejszym ostatecznie potwierdza się ustalenie dokonane w motywie 72 rozporządzenia podstawowego na temat inwestycji przemysłu wspólnotowego.

c) Rentowność i zwrot z inwestycji

- (50) Jedna z zainteresowanych stron stwierdziła, że ustalenia zawarte w motywie 73 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie można uzgodnić z księgami rachunkowymi obydwu producentów wspólnotowych, zwłaszcza że żadna z przedstawionych ksiąg rachunkowych nie ukazuje wymienionych nadzwyczajnych kosztów wynikających z restrukturyzacji. W odniesieniu do tego należy zauważyć, że w badanym okresie na wynik zdarzeń nadzwyczajnych jednego z producentów wspólnotowych w dużym stopniu wpłynęły działania restrukturyzacyjne – co zostało przedstawione w księgach

rachunkowych jako koszt lub jako przychód w zależności od tego, czy dotyczy to dodania lub zwolnienia rezerwy – oraz opłaty licencyjne płacone przedsiębiorstwu macierzystemu w Szwajcarii. Dlatego też uznano za właściwe zastosowanie jako podstawy analizy szkody wyniku operacyjnego, a nie zysku netto.

- (51) Ta sama strona twierdziła, że grzywna za antykonkurencyjne zachowanie nałożona w 2005 r. na obydwu przedsiębiorstwa macierzyste producentów wspólnotowych mogła mieć wpływ na zyski przemysłu wspólnotowego. Wszelkie skutki grzywny (zarówno dodanie, jak i zwolnienie rezerwy) zostały odnotowane jako wynik zdarzeń nadzwyczajnych. Zgodnie z motywem 50, jako wskaźnik szkody, został użyty w postępowaniu wynik operacyjny. Dlatego grzywna nałożona na producentów wspólnotowych nie mogła mieć wpływu na zyski przedstawione w analizie szkody. Ponadto należy zauważyć, że przemysł wspólnotowy ponosił straty od 2006 r. do końca OD. Dlatego tendencje przedstawione w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.
- (52) Niektóre z zainteresowanych stron wskazały na pewną rozbieżność między tendencją dotyczącą rentowności a zwrotem z inwestycji. Istotnie, w przeciwieństwie do rentowności, ustalonej poprzez wyrażenie zysku operacyjnego ze sprzedaży produktu podobnego niepowiązanym klientom jako odsetka obrotów w ramach tej sprzedaży, zwrot z inwestycji obliczono jako zysk netto w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji. Aby zachować zgodność z obliczeniami wszystkich wskaźników szkody, dokonano zmian w sposobie obliczania zwrotu z inwestycji, tak aby jego podstawą był zysk operacyjny w ujęciu procentowym wartości księgowej netto inwestycji. Skorygowane liczby są następujące:

	2004	2005	2006	OD
Zwrot z całkowitych inwestycji (indeks)	100	148	- 147	- 207

- (53) Skorygowane dane wykazują jednak te same tendencje i dlatego nie spowodowały zmiany wniosku wyciągniętego w motywie 74 rozporządzenia tymczasowego, który zostaje niniejszym ostatecznie potwierdzony.

5. Wnioski dotyczące szkody

- (54) Wobec braku nowych i potwierdzonych informacji lub argumentów dotyczących produkcji, wielkości sprzedaży, udziału w rynku, jednostkowych cen sprzedaży, zapasów, przepływu środków pieniężnych, zatrudnienia, wydajności, wynagrodzeń i wysokości marginesu dumpingu,

ustalenia przedstawione w motywach 66–71, 73 i 75–78 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone. Ponadto skorygowane dane dotyczące zwrotu z inwestycji nie mają wpływu na tendencje przedstawione w motywach 73–74 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym i biorąc pod uwagę wyraźne pogorszenie takich wskaźników finansowych, jak rentowność, zwrot z inwestycji i przepływ środków pieniężnych w połączeniu ze znaczącą utratą udziału w rynku, wniosek zawarty w motywie 81 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, mówiący, że przemysł wspólnotowy poniósł znaczną szkodę, zostaje niniejszym ostatecznie potwierdzony.

F. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Skutki przywozu po cenach dumpingowych

- (55) Zgodnie z motywem 42 ostatecznie stwierdza się, że podczas OD średnie ceny przywozu z ChRL podcinały średnie ceny przemysłu wspólnotowego. Po wprowadzeniu niewielkiej zmiany w obliczeniach średni margines podcięcia cenowego ustalono na poziomie 16,54 %. To niewielkie obniżenie marginesu nie może mieć wpływu na wnioski dotyczące skutków przywozu po cenach dumpingowych, przedstawione w motywach 83–85 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, które zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

2. Wpływ innych czynników

a) Szkada powstała z własnej winy

- (56) Niektórzy importerzy twierdzili, że szkoda powstała z własnej winy przemysłu wspólnotowego, ponieważ stosował on strategię ograniczania wielkości produkcji na rzecz cen (ang. *price-over-volume strategy*), polegającą na zaopatrywaniu wyłącznie najwyższego segmentu rynku i unikaniu produkcji i sprzedaży produktów z niższego segmentu. Zdaniem tych samych importerów skutek takiego postępowania przemysł wspólnotowy nie mógł odnosić korzyści ze zwiększonego popytu na kwas cytrynowy niższej klasy, skutkiem czego stracił udział w rynku i pogorszył swoje wyniki finansowe. Postępowanie wykazało jednak, że zarówno produkt objęty postępowaniem, jak i produkt podobny są wykorzystywane w zasadzie w ten sam sposób i konkurują ze sobą głównie w tym samym segmencie (zob. motyw 9), z wyjątkiem jednego niszowego sektora, reprezentującego małą część udziału w europejskim rynku kwasu cytrynowego, który do tej pory był zaopatrywany wyłącznie przez przemysł wspólnotowy. Postępowanie ustaliło, że przemysł wspólnotowy w istocie zaopatrywał najniższy segment rynku. Powyższy argument należy zatem odrzucić.

- (57) Poza tym niektóre z zainteresowanych stron uznały brak jakichkolwiek inwestycji w badanym okresie, w szczególności w latach 2004–2005, kiedy przemysł wspólnotowy osiągał lepsze wyniki, za czynnik, który

przyczynił się do utraty udziału w rynku i w konsekwencji do pogorszenia jego sytuacji. Postępowanie wykazało, że przemysł wspólnotowy nie wykorzystywał w pełni mocy produkcyjnych i że poziom ich wykorzystania utrzymywał się w badanym okresie na stałym poziomie. W związku z powyższym pewien wzrost produkcji w przypadku większego popytu byłby możliwy bez dalszych inwestycji. Ponadto, przyjmując, że rentowność przemysłu wspólnotowego była w okresie badanym niewystarczająca, tzn. poniżej zysku docelowego, a nawet osiągnęła wartość ujemną, to decyzję o nieinwestowaniu dużych sum pieniędzy w produkcję produktu podobnego uznano za zasadną z punktu widzenia ekonomicznego. W związku z tym przedstawiony argument nie jest przekonujący i powinien zostać odrzucony.

b) Wzrost kosztów surowców, rosnące ceny energii

- (58) Prawie wszystkie zainteresowane strony powtórzyły wcześniejsze opinie, że każda stwierdzona szkoda była wynikiem reformy rynku cukru i związanego z tym zniesienia refundacji produkcyjnej w 2006 r. i/lub wzrostu cen energii.

- (59) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że w rocznym sprawozdaniu za 2007 r. jednego z producentów wspólnotowych stwierdzono ograniczoną dostępność surowców, spowodowaną obowiązywaniem europejskiego systemu cukrowego, co w rezultacie doprowadziło do wyższych kosztów. W odniesieniu do tego należy zauważyć, że wymieniony producent wspólnotowy nie używa cukru, lecz melasy jako głównego surowca i, jak wyjaśniono w motywie 89 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nigdy nie był objęty refundacjami produkcyjnymi. Wzrost ceny melasy nie był jednak znaczący i odpowiadał wzrostowi cen cukru na rynku światowym. Jeżeli chodzi o sytuację drugiego producenta wspólnotowego, dokładnie opisaną w motywach 90–94 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, to nie otrzymano żadnych nowych ani potwierdzonych informacji lub argumentów. Niniejszym ostatecznie potwierdza się ogólny wniosek przedstawiony w motywie 93, że reforma sektora cukru nie miała znaczącego wpływu na sytuację przemysłu wspólnotowego.

- (60) Ta sama strona twierdziła, że rzeczywiście istnieje związek między cenami cukru a produkcją biopaliw, co zostało stwierdzone w opracowaniu Komisji na temat skutków kryzysu cenowego na rynku produktów żywnościowych⁽¹⁾. W związku z tym należy zauważyć, że, jak stwierdzono już w motywie 98 rozporządzenia

⁽¹⁾ Opracowanie Komisji Europejskiej pt.: „The Causes of the Food Price Crisis: Sugar” z 20 maja 2008 r., http://ec.europa.eu/agriculture/analysis/perspec/foodprice/sugar_en.pdf

w sprawie cel tymczasowych, Komisja miała dostęp do danych dotyczących kosztów obydwu producentów wspólnotowych i w związku z tym była w stanie przeprowadzić analizę konkretnych kosztów surowców poniesionych przez obydwu producentów wspólnotowych w związku z produkcją kwasu cytrynowego. Wszelki ewentualny związek między cenami cukru a produkcją biopaliw był zatem uwzględniony jako przedmiot analiz i został wzięty pod uwagę podczas oceniania wpływu reformy rynku cukru UE i wzrostu produkcji biopaliw. Na podstawie tego możliwe było stwierdzenie, że czynniki te nie miały znacznego wpływu na stwierdzoną szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, co zostaje niniejszym ostatecznie potwierdzone.

(61) Ponadto należy tym stwierdzić, że każda podwyżka cen melasy, cukru, glukozy lub energii, wspomniana w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych (zob. jego motywy 93 i 96), nie jest przyczyną szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, ponieważ w normalnej sytuacji rynkowej przemysł wspólnotowy mógłby przynajmniej w pewnym stopniu przenieść takie zwiększone koszty na swoich klientów. Dochodzenie wykazało jednak rozpowszechnianie się przywozu po cenach dumpingowych, co znacznie podcięło ceny przemysłu wspólnotowego. Zatem, jak przedstawiono w motywie 84 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, nastąpił spadek cen i przemysł wspólnotowy mógł przenieść na klientów jedynie ułamek wzrostu ponoszonych kosztów, co doprowadziło do pogorszenia się jego sytuacji finansowej i do dalszej utraty udziału w rynku.

(62) Należy też wspomnieć, że postępowanie wykazało, że wzrosły również koszty produkcji chińskiego kwasu cytrynowego. Wyższe koszty nie przekładały się jednak na wyższe ceny sprzedaży, a wręcz przeciwnie, jednostkowe ceny sprzedaży spadły w badanym okresie o 6 punktów procentowych, co przedstawiono w motywie 63 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

(63) Zgodnie z powyższym wspomniane stwierdzenia należy zatem odrzucić, a motywy 88–99 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

c) Kartel cenowy przemysłu wspólnotowego

(64) Niektóre zainteresowane strony ponownie utrzymywały wcześniejsze stwierdzenia, że utrata udziału w rynku producentów europejskich nastąpiła z ich winy i była spowodowana istnieniem kartelu kwasu cytrynowego (1991–1995), w którym uczestniczył zarówno skarżący,

jak i drugi europejski producent, co uznano za przyczynę wzrostu importu chińskiego kwasu cytrynowego. Ten zarzut nie został umotywowany i dlatego nie spowodował zmiany wniosku wyciągniętego w motywie 100 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, mówiącego, że znaczący wzrost przywozu po cenach dumpingowych nastąpił kilka lat po tym, jak kartel przestał już istnieć.

(65) Na podstawie powyższego stwierdza się ostatecznie, że konsekwencje praktyk antykonkurencyjnych, w których brał udział przemysł wspólnotowy, nie przyczyniły się do poniesionej przez niego szkody.

d) Wahania walutowe

(66) Niektóre zainteresowane strony powtórzyły stwierdzenia, że spadek cen chińskiego kwasu cytrynowego w OD był w dużej mierze spowodowany niekorzystnym kursem wymiany dolara amerykańskiego na euro, faktem, że na rynkach światowych ceny kwasu cytrynowego są zwykle wyrażane w dolarach amerykańskich, oraz trudnościami w dostosowaniu do nowej sytuacji walutowej cen, które są z reguły negocjowane corocznie.

(67) Należy przypomnieć, że w motywie 104 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wpływ wahań walutowego nie jest uważany za znaczący, ponieważ nawet jeżeliby nie brać pod uwagę dewaluacji dolara amerykańskiego w stosunku do euro między 2004 r. a OD wynoszącą – po dostrojeniu obliczeń tymczasowych – 4,97 %, to podcięcie cenowe nadal wynosiłoby ponad 10 %.

(68) Zostaje zatem ostatecznie potwierdzone, że aprecjacja euro w stosunku do dolara amerykańskiego nie mogła doprowadzić do zerwania związku przyczynowego między przywozem objętym postępowaniem a ustaloną szkodą dla przemysłu Wspólnoty i dlatego wspomniane stwierdzenie należy odrzucić.

3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(69) Ze względu na brak jakichkolwiek nowych i potwierdzonych informacji lub argumentów ustalenia zawarte w motywach 82–110 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

(70) W związku z powyższym niniejszym zostają ostatecznie potwierdzone tymczasowe ustalenia dotyczące istnienia związku przyczynowego między chińskim przywozem po cenach dumpingowych a istotną szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

G. INTERES WSPÓLNOTY

1. Zmiany sytuacji po okresie objętym dochodzeniem

- (71) Uwagi dotyczące konieczności uwzględnienia pewnych ważnych zmian, które nastąpiły po OD, otrzymano zarówno od niektórych producentów wchodzących w skład przemysłu wspólnotowego, jak i od współpracujących producentów eksportujących i importerów. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego informacje na temat dumpingu i szkody dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę. Jednakże w świetle stwierdzeń zawartych w motywach 119 i 129 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyjątkowo uznano za stosowne zebranie danych i informacji dotyczących okresu między czerwcem 2007 r. a lipcem 2008 r.

- (72) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że nałożenie środków antidumpingowych nie będzie konieczne, ponieważ po OD rentowność przemysłu wspólnotowego osiągnęła wysoki poziom dzięki znacznemu wzrostowi cen i samoregulacji rynku. Podczas OD istniały dowody na występowanie dumpingu i szkody i na to, że szkoda ta w znacznym stopniu spowodowana była spadkiem cen w wyniku przywozu po cenach dumpingowych. Statystyki dotyczące przywozu pokazują, że chińskie ceny sprzedaży wzrosły po OD średnio o jedynie 12 %. W porównaniu z poziomem podjęcia cenowego odnotowanym podczas OD, wynoszącym 16,54 %, jest to wzrost wyraźnie niewystarczający, ponieważ nie pozwala on przemysłowi wspólnotowemu na podniesienie cen sprzedaży do stabilnego poziomu bez ryzyka utraty większej ilości klientów w sytuacji braku środków antidumpingowych. Biorąc pod uwagę poziom cen przemysłu wspólnotowego, stwierdzono, że przemysłowi wspólnotowemu udało się nieznacznie podnieść ceny począwszy od pierwszego kwartału 2008 r., co prawdopodobnie wpłynęło na poprawę sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego. Wzrost cen nastąpił jednak w czasowo bliskiej korelacji z wszczęciem niniejszego postępowania; wydaje się więc, że sytuacja przemysłu wspólnotowego mogła się poprawić z powodu potencjalnych środków antidumpingowych na przywóz z ChRL. Dlatego też stwierdzono, że nie nastąpiła samoregulacja rynku, albo że samoregulacja nie była wystarczająca, aby nałożenie środków antidumpingowych stało się zbędne. Dlatego argument powinien zostać odrzucony.

2. Interes przemysłu wspólnotowego

- (73) Ze względu na brak jakichkolwiek nowych potwierdzonych informacji lub argumentów w odniesieniu do interesu przemysłu wspólnotowego, ustalenia w motywach 112–115 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych dotyczące interesu przemysłu wspólnotowego zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

3. Konkurencja i bezpieczeństwo dostaw

- (74) Większość zainteresowanych stron ponownie wysunęła twierdzenie, że nałożenie środków znacznie ograniczy konkurencję na rynku europejskim i doprowadzi do duopolistycznej sytuacji na rynku. Uznaje się jednak, że w obliczu silnej pozycji na rynku, jaką w ostatnich latach uzyskali chińscy producenci eksportujący, nałożenie środków nie będzie oznaczać dla nich konieczności wycofania się z rynku wspólnotowego, lecz jedynie przywróci równe reguły gry, umożliwiając przemysłowi wspólnotowemu i chińskim producentom eksportującym konkurowanie na jednakowych warunkach. Ponadto rozsądny wzrost cen na rynku wspólnotowym mógłby w istocie zachęcić do wywozu na ten rynek inne państwa trzecie wytwarzające produkt, takie jak Izrael lub Ameryka Południowa, które do tej pory być może były mniej zainteresowane wywozem na rynek charakteryzujący się zaniżonymi cenami.
- (75) Natomiast w przypadku braku wprowadzenia środków antidumpingowych nie można wykluczyć, że przemysł wspólnotowy byłby zmuszony do zaprzestania produkcji w tej branży, co doprowadziłoby do przeciwnej sytuacji, tj. dominującej pozycji importerów z ChRL.
- (76) Większość zainteresowanych stron twierdziła również, że w przypadku wstrzymania przywozu z ChRL wskutek nałożenia środków zagrożone byłoby bezpieczeństwo dostaw, ponieważ przemysł wspólnotowy nie może zaspokoić popytu na rynku UE nawet przy założeniu pełnego wykorzystywania mocy produkcyjnych przez obu producentów. Sytuację dodatkowo pogorszyłby przewidywany wzrost popytu na kwas cytrynowy wskutek rozporządzenia (WE) nr 648/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie detergentów ⁽¹⁾. W rozporządzeniu tym Komisja zobowiązuje się przeprowadzić przegląd dotyczący stosowania fosforanów w detergentach i na podstawie jego wyników złożyć wniosek dotyczący właściwych działań. Zgodnie z tym zobowiązaniem Komisja przedstawiła sprawozdanie, ale nie złożyła jeszcze żadnego wniosku dotyczącego działań. Jednak nawet w przypadku całkowitego zakazania stosowania fosforanów w branży detergentów zostałyby one zastąpione głównie zeolitami, a tylko w mniejszym zakresie kwasem cytrynowym.
- (77) Ponadto pewne fakty przeczą założeniu, że przywóz z ChRL zostałby wstrzymany.

— Statystyki dotyczące przywozu wskazują, że przywóz z ChRL wzrósł o 17 % w ciągu dwunastu miesięcy po końcu OD, natomiast po nałożeniu środków tymczasowych pozostał na wysokim poziomie, który wydaje się wystarczający do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw w UE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 104 z 8.4.2004, s. 1.

— Dochodzenie wykazało pewien nadmiar mocy produkcyjnych niektórych producentów eksportujących z ChRL, co wskazuje, że import z ChRL nie zostanie wstrzymany, szczególnie jeśli USA wprowadzą środki przeciw ChRL w ramach własnego postępowania antydumpingowego.

(78) Ponadto przemysł wspólnotowy zapowiedział podjęcie odpowiednich środków w celu zwiększenia własnych mocy produkcyjnych. Skarżący zapowiedział znaczne zwiększenie swoich mocy produkcyjnych. Zgodnie z komunikatem prasowym wydanym w lipcu 2008 r. dodatkowe moce produkcyjne powinny pojawić się w styczniu 2009 r., a w pełni dostępne będą w połowie 2009 r. Powinno to przyczynić się do zaspokojenia popytu w UE. Należy również zwrócić uwagę, że drugi producent wspólnotowy zapowiedział w sierpniu 2008 r., że najpóźniej w pierwszym kwartale 2009 r. zlikwiduje swój zakład produkcyjny w ChRL i skoncentruje się na produkcji w zakładzie znajdującym się we Wspólnocie.

(79) Można się również spodziewać, że bardziej atrakcyjny poziom cen na rynku UE spowodowałby także zwiększenie przywozu z krajów trzecich; takie alternatywne źródła dostaw przyczynią się do lepszego ich zabezpieczenia, niż gdyby użytkownicy byli uzależnieni wyłącznie od dostaw produktu z ChRL. Dla przykładu – w ciągu 12 miesięcy po końcu OD przywóz z Izraela wzrósł o 30 %.

(80) Wydaje się zatem, że wprowadzenie środków nie spowoduje wycofania się chińskich producentów eksportujących z rynku, a raczej przywróci jednolite reguły i zapewni alternatywne źródła dostaw.

4. Interes niepowiązanych importerów

(81) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że w wyniku zastosowania kontroli wyrywkowej Komisja otrzymała wyniki dotyczące tylko największych importerów w Europie, przez co nie otrzymała wystarczających informacji o wpływie cel na ogromną większość małych i średnich importerów. Żadna strona nie zgłaszała jednak zastrzeżeń do doboru próby, dlatego też próbę uznaje się za reprezentatywną dla wszystkich importerów.

(82) Biorąc pod uwagę, że kwas cytrynowy stanowi przeciętnie jedynie 1 % łącznych przychodów importerów, można się spodziewać, że cło antydumpingowe nie będzie miało wyraźnego wpływu na ogólne wyniki przedsiębiorstw.

(83) Wobec braku innych uwag ze strony importerów, ustalenia przedstawione w motywach 116–120 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym ostatecznie potwierdzone.

5. Interes użytkowników

(84) Po etapie dotyczącym cel tymczasowych Komisja skupiła dochodzenie na kwestii ewentualnego wpływu środków na użytkowników. W tym celu zwrócono się o dodatkowe informacje do użytkowników i stowarzyszeń krajowych, a także przeprowadzono dodatkową wizytę weryfikacyjną na terenie jednego z użytkowników we Wspólnocie.

(85) Otrzymane informacje potwierdzają tymczasowe ustalenie, opierające się na niekompletnych odpowiedziach użytkowników na kwestionariusz, o których wspomniano w motywach 121 i 122 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, z których wynika, że wpływ kwasu cytrynowego jako elementu całkowitego kosztu produkcji ponoszonego przez użytkowników jest stosunkowo umiarkowany. Udział kwasu cytrynowego w kosztach produkcji użytkowników zależy oczywiście od produktu, jednak ogólnie wynosi on od mniej niż 1 % do 20 %. Dodatkowe informacje wskazane powyżej również potwierdziły tymczasowe ustalenia, zgodnie z którymi cło na poziomie marginesu sprzedaży po zaniżonych cenach wywarłoby bardzo ograniczony wpływ na koszty produkcji ponoszone przez współpracujących użytkowników. Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń dwóch głównych użytkowników przemysłowych kwasu cytrynowego stwierdziło, że kwas cytrynowy ma duży udział w niektórych produktach wytwarzanych przez nich, przez co cła będą miały dla nich znaczące skutki. Otóż należy po pierwsze zauważyć, że obaj użytkownicy wytwarzają szeroki zakres produktów, w których kwas cytrynowy stosowany jest w różnych proporcjach. Po drugie, na podstawie dostarczonych danych nie można dowiedzieć, że wspomniani użytkownicy sprzedawali w głównej mierze te produkty, w których koszt kwasu cytrynowego miał istotne znaczenie. Po trzecie, przytoczony argument nie został poparty żadnymi dodatkowymi danymi. W związku z tym argument nie mógł zostać uwzględniony.

6. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

(86) Przedstawiona powyżej dodatkowa analiza dotycząca interesu importerów i użytkowników we Wspólnocie nie spowodowała zmiany tymczasowych wniosków w tym względzie. Nawet jeśli w niektórych przypadkach cały ciężar środków musiałby zostać poniesiony przez importerów/użytkowników, to negatywne skutki finansowe w ich przypadku byłyby w każdym razie nieznaczne. Na tej podstawie uznaje się, że wnioski w zakresie interesu Wspólnoty zawarte w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nie ulegają zmianie. Wobec braku innych uwag zostają one niniejszym ostatecznie potwierdzone.

H. OSTATECZNE ŚRODKI

1. Poziom usuwający szkodę

(87) Kilka zainteresowanych stron zakwestionowało poziom marży zysku zastosowany na etapie tymczasowym i stwierdziło, że zysk wynoszący 9 % jest zawyżony, argumentując, że w badanym okresie przemysł wspólnotowy właściwie nigdy nie osiągnął takiego poziomu zysku. Należy przyznać, że faktycznie tylko jeden producent wspólnotowy osiągnął ten poziom, kiedy nie występował dumping, tzn. w 2001 r., podczas gdy drugi producent go nie osiągnął. Metodyka zastosowana w celu określenia poziomu usunięcia szkody została zatem ponownie zbadana i uznano za bardziej odpowiednie zastosowanie jako marży zysku średniej ważonej marży zysku osiągniętego przez obu producentów europejskich w 2001 r., wynoszącej 6 %.

(88) Na podstawie powyższych wniosków stwierdza się, że przemysł wspólnotowy mógłby zasadnie spodziewać się osiągnięcia marży zysku przed opodatkowaniem wynoszącej 6 % w sytuacji braku przywozu po cenach dumpingowych, a zatem taka marża zysku została wykorzystana do opracowania ostatecznych ustaleń.

(89) Chińskie ceny importowe zostały porównane, w ramach OD, z niewyrządzającymi szkody cenami za produkt podobny sprzedawany przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym. Niewyrządzająca szkody cena została uzyskana poprzez dostosowanie ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego, aby odzwierciedlić skorygowaną już marżę zysku. Różnice wynikające z tego porównania, wyrażone jako odsetek całkowitej wartości CIF, wahały się między 8,3 % a 42,7 % dla poszczególnych przedsiębiorstw, z wyjątkiem jednego, tj. wyniosły mniej niż stwierdzony margines dumpingu.

2. Ostateczne środki

(90) Uwzględniając wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego należy nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na poziomie najniższego z ustalonych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła. We wszystkich przypadkach, z wyjątkiem jednego, stawka cła powinna zostać odpowiednio określona na poziomie ustalonej szkody.

(91) Zgodnie z powyższym ostateczne cła powinny wynosić, jak następuje:

Producent eksportujący	Proponowane cło antydumpingowe (%)
Anhui BBKA Biochemical Co., Ltd	35,7
DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd	8,3
RZBC Co. Ltd	36,8
RZBC (Juxian) Co. Ltd.	36,8
TTCA Co., Ltd.	42,7
Yixing Union Biochemical Co. Ltd	32,6
Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd	6,6
Weifang Ensign Industry Co. Ltd	33,8
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	42,7

3. Forma środków

(92) W trakcie dochodzenia sześciu producentów eksportujących z ChRL zaproponowało możliwe do przyjęcia zobowiązania cenowe zgodne z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

(93) Komisja przyjęła decyzją 2008/899/WE⁽¹⁾ wyżej wymienione zobowiązania. Rada uznaje, że złożone zobowiązania usuwają wyrządzający szkodę wpływ dumpingu oraz ograniczają w wystarczającym stopniu ryzyko obejścia środków.

(94) Aby Komisja i organy celne nadal mogły skutecznie monitorować stosowanie się przedsiębiorstw do zobowiązań, gdy odpowiednim organom celnym składany jest wniosek o dopuszczenie do swobodnego obrotu, zwolnienie z cła antydumpingowego uzależnione jest od: (i) przedstawienia faktury w ramach zobowiązania, która jest fakturą handlową zawierającą co najmniej informacje i oświadczenie przewidziane w załączniku; (ii) spełnienia warunku, aby przywożone produkty zostały wytworzone, dostarczone i zafakturowane bezpośrednio przez wspomniane przedsiębiorstwa do pierwszego, niezależnego odbiorcy we Wspólnocie; oraz (iii) spełnienia warunku, aby towary zgłoszone i przedstawione do oceny odpowiadały dokładnie opisowi zawartemu w fakturze w ramach zobowiązania. W przypadku gdy przedstawione wyżej warunki nie są spełnione, odpowiednie cło antydumpingowe staje się należne w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu.

⁽¹⁾ Zob. s. 62 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (95) W przypadku gdy Komisja wycofa, na mocy art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, swoją zgodę na zobowiązanie z uwagi na naruszenie, w odniesieniu do konkretnych transakcji, oraz oświadczy, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne, dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu w odniesieniu do tych transakcji.
- (96) Importerzy powinni być świadomi, że istnieje możliwość powstania długu celnego w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczeniu do swobodnego obrotu, jak opisano w motywach 94 i 95, co stanowi zwykle ryzyko handlowe, nawet jeżeli zobowiązanie przedstawione przez wytwórcę, od którego bezpośrednio lub pośrednio nabywają oni towary, zostało przyjęte przez Komisję.
- (97) Zgodnie z art. 14 ust. 7 rozporządzenia podstawowego organy celne powinny niezwłocznie informować Komisję za każdym razem, gdy stwierdzą oznaki naruszenia zobowiązania.
- (98) Z powodów określonych powyżej zobowiązania przedstawione przez producentów eksportujących zostają uznane za możliwe do przyjęcia przez Komisję, a zainteresowane przedsiębiorstwa zostały poinformowane o podstawowych faktach, ustaleniach i obowiązkach, na których oparta jest zgoda.
- (99) W przypadku naruszenia zobowiązań lub wycofania się z nich, lub też w przypadku wycofania przez Komisję przyjęcia tych zobowiązań, automatycznie stosuje się, zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, cło antydumpingowe nałożone przez Radę zgodnie z jego art. 9 ust. 4.

I. OSTATECZNE POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO

- (100) Ze względu na ustaloną wysokość marginesu dumpingu oraz uwzględniając poziom szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uważa się za konieczne, aby kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem antydumpingowym, nałożonym rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych, zostały ostatecznie pobrane do wysokości nałożonego cła ostatecznego. Ponieważ cła ostateczne są niższe od ceł tymczasowych, kwoty tymczasowo zabezpieczone przekraczające ostateczną stawkę cła antydumpingowego powinny zostać zwolnione,

objętych kodami CN 2918 14 00 oraz ex 2918 15 00 (kod TARIC 2918 15 00 10), pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocieceniem jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Anhui BBKA Biochemical Co., Ltd – No 73, Daqing Road, Bengbu City 233010, prowincja Anhui, ChRL	35,7	A874
DSM Citric Acid (Wuxi) Ltd – West Side of Jincheng Bridge, Wuxi 214024, prowincja Jiangsu, ChRL	8,3	A875
RZBC Co., Ltd – No 9 Xinghai West Road, Rizhao, prowincja Shandong, ChRL	36,8	A876
RZBC (Juxian) Co., Ltd, West Wing, Chenyang North Road, Ju County, Rizhao, prowincja Shandong, ChRL	36,8	A877
TTCA Co., Ltd. – West, Wenhe Bridge North, Anqiu City, prowincja Shandong, ChRL	42,7	A878
Yixing Union Biochemical Co., Ltd – Economic Development Zone Yixing City 214203, prowincja Jiangsu, ChRL	32,6	A879
Laiwu Taihe Biochemistry Co., Ltd, No. 106 Luzhong Large East Street, Laiwu, prowincja Shandong, ChRL	6,6	A880
Weifang Ensign Industry Co., Ltd, The West End, Limin Road, Changle City, prowincja Shandong, ChRL	33,8	A882
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	42,7	A999

3. Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego, ostateczne cło antydumpingowe nie ma zastosowania wobec przywozów dopuszczonych do swobodnego obrotu zgodnie z art. 2.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu cytrynowego i cytrynianu trisodu, dihydratu,

4. Jeżeli nie postanowiono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Przywozy zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu, zafakturowane przez przedsiębiorstwa, których zobowiązania zostały przyjęte przez Komisję i których nazwy zostały ujęte w decyzji 2008/899/WE, z każdorazowymi zmianami, są zwolnione z cła antydumpingowego nałożonego przez art. 1, pod warunkiem że:

- a) produkty te są wytworzone, wysłane i zafakturowane bezpośrednio przez wyżej wymienione przedsiębiorstwa pierwszemu niezależnemu klientowi we Wspólnocie; oraz
- b) produktom tym towarzyszy faktura w ramach zobowiązania, która jest fakturą handlową zawierającą co najmniej informacje i oświadczenie określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia; oraz
- c) towary zgłoszone i przedstawione organom celnym odpowiadają dokładnie opisowi na fakturze w ramach zobowiązania.

2. Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

- a) w każdym przypadku, gdy w odniesieniu do przywozu określonego w ust. 1 zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden z warunków wymienionych w tym ustępie; lub
- b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96, rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne.

Artykuł 3

Kwoty zabezpieczone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 488/2008 zostają ostatecznie pobrane według stawki ostatecznego cła nałożonego zgodnie z art. 1 niniejszego rozporządzenia. Kwoty zabezpieczone przekraczające ostateczną kwotę cła zostają zwolnione.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady
H. NOVELLI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W fakturze handlowej towarzyszącej sprzedaży przez dane przedsiębiorstwo do Wspólnoty produktów w ramach zobowiązania powinny być wskazane następujące elementy:

1. Nagłówek „FAKTURA HANDLOWA TOWARZYSZĄCA TOWAROM OBJĘTYM ZOBOWIĄZANIEM”.
2. Nazwa przedsiębiorstwa wystawiającego wymienioną fakturę handlową.
3. Numer faktury handlowej.
4. Data wystawienia faktury handlowej.
5. Dodatkowy kod TARIC, w ramach którego towary zawarte w fakturze mają być odprawione na granicy Wspólnoty.
6. Dokładny opis towarów, zawierający:
 - numer kodu produktu (PCN) używany do celów zobowiązania,
 - opis słowny towarów odpowiadający danemu PCN,
 - numer kodu produktu w przedsiębiorstwie (CPC),
 - kod TARIC,
 - ilość (podawana w tonach).
7. Opis warunków sprzedaży, w tym:
 - cena za tonę,
 - zastosowane warunki płatności,
 - zastosowane warunki dostawy,
 - łączne dyskonta i rabaty.
8. Nazwa przedsiębiorstwa będącego importerem we Wspólnocie, na rzecz którego przedsiębiorstwo bezpośrednio wystawiło daną fakturę handlową, załączoną do towarów będących przedmiotem zobowiązania.
9. Nazwisko pracownika przedsiębiorstwa, który wystawił fakturę, oraz poniższe podpisane oświadczenie:

„Ja, niżej podpisany, oświadczam, że sprzedaż na bezpośredni wywóz do Wspólnoty Europejskiej towarów ujętych w niniejszej fakturze jest dokonywana w zakresie i na warunkach zobowiązania złożonego przez [PRZEDSIĘBIORSTWO] i przyjętego przez Komisję Europejską na mocy decyzji 2008/899/WE. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą.”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1194/2008**z dnia 2 grudnia 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 3 grudnia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	56,3
	TR	106,2
	ZZ	81,3
0707 00 05	JO	167,2
	MA	59,1
	TR	146,5
	ZZ	124,3
0709 90 70	JO	230,6
	MA	71,0
	TR	108,7
	ZZ	136,8
0805 10 20	BR	44,6
	TR	57,3
	ZA	44,6
	ZZ	48,8
0805 20 10	MA	65,0
	TR	65,0
	ZZ	65,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	HR	49,2
	IL	74,6
	TR	60,2
	ZZ	61,3
0805 50 10	MA	64,0
	TR	61,7
	ZA	79,4
	ZZ	68,4
0808 10 80	CA	89,4
	CL	67,1
	CN	73,2
	MK	33,4
	US	110,9
	ZA	114,6
	ZZ	81,4
0808 20 50	CN	49,8
	TR	103,0
	US	147,8
	ZZ	100,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1195/2008**z dnia 2 grudnia 2008 r.****zatwierdzające inne niż nieznaczne zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Scottish Farmed Salmon (ChOG))**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy i w zastosowaniu art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja przeanalizowała wniosek Zjednoczonego Królestwa w sprawie zatwierdzenia zmiany elementów specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Scottish Farmed Salmon”, zarejestrowanej na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2400/96⁽²⁾ zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1437/2004⁽³⁾.

- (2) Ponieważ proponowane zmiany nie są nieznaczne w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wniosek o wprowadzenie zmian na mocy art. 6 ust. 2 akapit pierwszy wymienionego rozporządzenia⁽⁴⁾. Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzecznie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zatwierdzić przedmiotowe zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Niniejszym zatwierdza się zmiany specyfikacji opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczące nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 18.12.1996, s. 11.⁽³⁾ Dz.U. L 265 z 12.8.2004, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. C 76 z 27.3.2008, s. 28.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.7. Świeże ryby, małże i skorupiaki oraz produkty wytwarzane z nich

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Scottish Farmed Salmon (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1196/2008**z dnia 2 grudnia 2008 r.****ustalające współczynniki mające zastosowanie do zbóż wywożonych w postaci szkockiej whisky
na okres 2008/2009**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

do dnia 31 grudnia 2007 r., przeciętny okres dojrzewania w 2007 r. wynosił dla szkockiej whisky osiem lat.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 162 ust. 3,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1670/2006 z dnia 10 listopada 2006 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1784/2003 w zakresie ustalania i przyznawania dostosowanych refundacji w odniesieniu do produktów zbożowych wywożonych w postaci niektórych napojów spirytusowych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1670/2006 przewiduje, że ilościami zbóż, dla których przyznawana jest refundacja wywozowa, są ilości objęte kontrolą i poddane destylacji oraz wazone przy zastosowaniu współczynnika ustalanego corocznie w stosunku do każdego zainteresowanego państwa członkowskiego. Współczynnik ten wyraża stosunek między całkowitymi ilościami wywiezionymi i całkowitymi ilościami wprowadzonymi do obrotu danych napojów spirytusowych na podstawie tendencji odnotowanych w odniesieniu do tych ilości w okresie odpowiadającym przeciętnemu okresowi dojrzewania danego napoju spirytusowego.

(2) W świetle informacji przedstawionych przez Zjednoczone Królestwo dotyczących okresu od dnia 1 stycznia

(3) W związku z powyższym należy ustalić współczynniki dla okresu od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2009 r.

(4) Artykuł 10 protokołu 3 do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym wyklucza przyznawanie refundacji przy wywozie do Liechtensteinu, Islandii i Norwegii. Ponadto Wspólnota zawarła z niektórymi państwami trzecimi umowy znoszące refundacje wywozowe. W związku z tym oraz zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1670/2006 należy to uwzględnić przy obliczaniu współczynnika na okres 2008/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W okresie od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2009 r. wartość współczynników przewidzianych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1670/2006, mających zastosowanie do zbóż wykorzystywanych w Zjednoczonym Królestwie do wytwarzania szkockiej whisky, jest równa wartości podanej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 33.

ZAŁĄCZNIK

Współczynniki mające zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa

Okres obowiązywania	Współczynnik stosowany do	
	jęczmienia przetworzonego na słód wykorzystywanego do wytwarzania whisky słodowej	zbóż wykorzystywanych do wytwarzania whisky zbożowej
Od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2009 r.	0,235	0,234

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1197/2008**z dnia 1 grudnia 2008 r.****ustanawiające zakaz połowów morszczuka w wodach WE obszarów IIa oraz IV przez statki pływające pod banderą Niderlandów**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/2008 z dnia 16 stycznia 2008 r. ustalające uprawnienia do połowów na rok 2008 i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2008.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na rok 2008.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na rok 2008 państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w tym załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej
i Rybołówstwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 19 z 23.1.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	63/T&Q
Państwo członkowskie	NDL
Stado	HKE/2AC4-C
Gatunek	Morszczuk (<i>Merluccius merluccius</i>)
Obszar	Wody WE obszarów IIa oraz IV
Data	9.10.2008

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1198/2008**z dnia 1 grudnia 2008 r.****ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego na obszarze NAFO 3LMNO przez statki pływające pod banderą Estonii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/2008 z dnia 16 stycznia 2008 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2008 r. i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2008.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2008 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2008 r. państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w tym załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Gospodarki Morskiej
i Rybołówstwa

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 19 z 23.1.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	52/T&Q
Państwo członkowskie	EST
Stado	GHL/N3LMNO
Gatunek	Halibut niebieski (<i>Reinhardtius hippoglossoides</i>)
Obszar	NAFO 3LMNO
Data	18.9.2008

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1199/2008**z dnia 2 grudnia 2008 r.****w sprawie pozwoleń na przywóz czosnku w podokresie od dnia 1 marca do dnia 31 maja 2009 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 341/2007 ⁽³⁾ otwiera kontyngenty taryfowe i ustanawia zarządzanie nimi oraz wprowadza system pozwoleń na przywóz i świadectw pochodzenia czosnku i innych produktów rolnych przywożonych z krajów trzecich.
- (2) Ilości, w odniesieniu do których tradycyjni importerzy i nowi importerzy złożyli wnioski o wydanie pozwolenia typu „A” w ciągu pierwszych pięciu dni roboczych następujących po 15 dniu listopada 2008 r., zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 341/2007, przewyższają

ilości przewidziane dla produktów pochodzących z Chin, Argentyny, i wszystkich krajów trzecich innych niż Chiny i Argentyna.

- (3) Wobec powyższego, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006, w chwili obecnej należy określić zakres, w jakim wnioski o wydanie pozwolenia typu „A” przesłane Komisji do końca listopada 2008 r. mogą zostać zrealizowane zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 341/2007,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz typu „A” złożone zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 341/2007 w ciągu pierwszych pięciu dni roboczych następujących po 15 dniu listopada 2008 r. i przesłane Komisji do dnia końca listopada 2008 r. są realizowane zgodnie z wartością procentową ilości, których dotyczy wnioski, określoną w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 90 z 30.3.2007, s. 12.

ZAŁĄCZNIK

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału
Argentyna		
— Tradycyjni importerzy	09.4104	78,613107 %
— Nowi importerzy	09.4099	1,125730 %
Chiny		
— Tradycyjni importerzy	09.4105	22,581466 %
— Nowi importerzy	09.4100	0,460126 %
Pozostałe kraje trzecie		
— Tradycyjni importerzy	09.4106	100 %
— Nowi importerzy	09.4102	18,349317 %

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1200/2008**z dnia 2 grudnia 2008 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1186/2008 ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 grudnia 2008 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 grudnia 2008 r. zostały ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1186/2008 ⁽³⁾.

- (2) Ponieważ obliczona średnia należności celnych przywozowych różni się o 5 EUR/t od ustalonej należności, należy wprowadzić odpowiednią korektę należności celnych przywozowych ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 1186/2008.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1186/2008,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I i II do rozporządzenia (WE) nr 1186/2008 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 grudnia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1996, s. 125.⁽³⁾ Dz.U. L 319 z 29.11.2008, s. 56.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywózowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 3 grudnia 2008 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywózowa ⁽¹⁾ (w EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	35,10
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	27,72
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	27,72
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	35,10

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

28.11.2008-1.12.2008

1) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

(EUR/t)						
	Pszenica zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenica twarda wysokiej jakości	Pszenica twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenica twarda niskiej jakości ⁽³⁾	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	190,56	108,51	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	241,10	231,10	211,10	114,32
Premia za Zatokę	—	10,79	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	27,27	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 11,45 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 8,98 EUR/t

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/102/WE

z dnia 19 listopada 2008 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 79/409/EWG ⁽³⁾ przewiduje przyjęcie niektórych środków zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 19.8.2008, s. 46.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 października 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (2) Decyzja 1999/468/WE została zmieniona decyzją Rady 2006/512/WE ⁽⁵⁾, która wprowadziła procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą w odniesieniu do przyjmowania środków o zasięgu ogólnym, mających na celu zmianę elementów innych niż istotne aktu podstawowego przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, między innymi poprzez wykreślenie niektórych z tych elementów lub uzupełnienie aktu nowymi elementami innymi niż istotne.

- (3) Zgodnie z oświadczeniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽⁶⁾ dotyczącym decyzji 2006/512/WE, aby procedura regulacyjna połączona z kontrolą miała zastosowanie do aktów przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, które weszły już w życie, akty te muszą zostać dostosowane zgodnie ze stosownymi procedurami.

- (4) Komisja powinna zostać w szczególności upoważniona do zmiany niektórych załączników do dyrektywy 79/409/EWG w kontekście postępu naukowo-technicznego. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 79/409/EWG, między innymi poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

- (5) Dyrektywa 79/409/EWG powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.

- (6) Ponieważ zmiany do dyrektywy 79/409/EWG wprowadzane niniejszą dyrektywą są natury technicznej i dotyczą wyłącznie procedury komitetu, nie wymagają one transpozycji przez państwa członkowskie. Nie ma więc potrzeby ustanawiania przepisów z tym związanych,

⁽⁵⁾ Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 255 z 21.10.2006, s. 1.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 79/409/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Przyjmowane są wszelkie zmiany, jakie są niezbędne do dostosowania załączników I i V do postępu naukowo-technicznego, oraz zmiany, o których mowa w art. 6 ust. 4 akapit drugi. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 17 ust. 2.”;

2) artykuł 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Dostosowania do Postępu Naukowo-Technicznego.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.”.

Artykuł 2

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 19 listopada 2008 r.

*W imieniu Parlamentu
Europejskiego*

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

J.-P. JOUYET
Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/106/WE
z dnia 19 listopada 2008 r.
w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy (Wersja przekształcona)
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI i RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 80 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2001/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. Ze względu na nowe zmiany tej dyrektywy, dla zachowania przejrzystości, przepisy te powinny zostać przekształcone.

(2) Działania, jakie mają być podjęte na poziomie wspólnotowym w dziedzinie bezpieczeństwa na morzu oraz zapobiegania zanieczyszczeniu morza, powinny być zgodne z zasadami i normami uzgodnionymi na forum międzynarodowym.

(3) W celu utrzymania i rozwijania poziomu wiedzy oraz umiejętności w sektorze morskim Wspólnoty konieczne jest zwrócenie odpowiedniej uwagi na szkolenie morskie i status marynarzy we Wspólnocie.

(4) Jednolity poziom szkolenia mającego na celu przyznanie świadectw uprawnień zawodowych marynarzom powinien zostać zapewniony w interesie bezpieczeństwa na morzu.

(5) Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽⁵⁾ znajduje zastosowanie do zawodów morskich objętych niniejszą dyrektywą. Pomoże ona wspierać zgodność ze zobowiązaniami określonymi w Traktacie, znoszącymi przeszkody w zakresie swobodnego przepływu osób i usług między państwami członkowskimi.

(6) Wzajemne uznawanie dyplomów i świadectw przewidziane na podstawie dyrektywy 2005/36/WE nie zapewnia zawsze znormalizowanego poziomu wyszkolenia wszystkich marynarzy odbywających służbę na pokładzie statków pod banderą państwa członkowskiego. Jednakże jest to istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa na morzu.

(7) Istotne jest w związku z tym określenie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy we Wspólnocie. Ten poziom powinien opierać się na standardach dotyczących szkolenia uzgodnionych już na poziomie międzynarodowym, tj. Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) (konwencja STCW) z 1978 r., zmienionej w 1995 r. Wszystkie państwa członkowskie są stronami tej konwencji.

(8) Państwa członkowskie mogą określić standardy wyższe od minimalnych standardów określonych w konwencji STCW i niniejszej dyrektywie.

(9) Prawidła konwencji STCW załączone do niniejszej dyrektywy powinny zostać uzupełnione o obowiązkowe przepisy zawarte w części A Kodu dotyczącego wyszkolenia członków załóg, wydawania dyplomów oraz pełnienia wacht (kodu STCW). Część B kodu STCW zawiera zalecane wytyczne mające na celu wsparcie stron konwencji STCW oraz podmiotów włączonych w jej wykonywanie, stosowanie lub wprowadzanie w życie jej środków celem pełnej realizacji konwencji w sposób jednolity.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 17.6.2008, s. 35.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 października 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 18.5.2001, s. 17.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III część A.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (10) Celem wzmocnienia bezpieczeństwa na morzu oraz zapobiegania zanieczyszczeniu morza w niniejszej dyrektywie powinny zostać określone minimalne okresy odpoczynku dla personelu wachtowego zgodnie z konwencją STCW. Przepisy takie powinny być stosowane bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy, przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) ⁽¹⁾.
- (11) Państwa członkowskie powinny przewidzieć i egzekwować szczególne środki w celu zapobiegania oszustwom związanym ze świadectwami kompetencji oraz karania takich oszustw, jak również kontynuować w ramach IMO wysiłki celem osiągnięcia surowych i możliwych do wyegzekwowania porozumień w sprawie zwalczania takich praktyk na całym świecie.
- (12) Celem zwiększenia bezpieczeństwa na morzu oraz zapobiegania stratom w ludziach i zanieczyszczeniu morskemu należy usprawnić komunikację między członkami załóg na pokładzie statków pływających na wodach Wspólnoty.
- (13) Personel na pokładzie statków pasażerskich wyznaczony do pomocy pasażerom w przypadkach zagrożenia powinien być w stanie porozumiewać się z pasażerami.
- (14) Załogi pełniące służbę na pokładzie tankowców przewożących ładunki trujące lub zanieczyszczające powinny być w stanie skutecznie radzić sobie z zapobieganiem wypadkom oraz sytuacjami niebezpiecznymi. Najważniejsze jest, aby ustanowiona została właściwa komunikacja między kapitanem, oficerami i marynarzami, obejmująca wymogi przewidziane w niniejszej dyrektywie.
- (15) Należy zapewnić, aby poziom wiedzy fachowej marynarzy posiadających świadectwa wydane przez państwa trzecie, odbywających służbę na pokładach statków wspólnotowych, był równoważny z wymaganiami konwencji STCW. Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić procedury i wspólne kryteria uznawania przez państwa członkowskie świadectw wydanych przez państwa trzecie opartych na wymogach dotyczących szkolenia i wydawania świadectw uzgodnionych w ramach konwencji STCW.
- (16) W interesie bezpieczeństwa na morzu państwa członkowskie powinny uznawać kwalifikacje dowodzące wymaganego poziomu wykształcenia jedynie jeśli są one wydane przez lub w imieniu stron konwencji STCW określonych przez Komitet ds. Bezpieczeństwa na Morzu (MSC) Międzynarodowej Organizacji Morskiej jako te, które wykazały, i wciąż wykazują, pełną skuteczność w spełnianiu standardów określonych w tej konwencji. Aby wypełnić lukę czasową do chwili uzyskania przez MSC zdolności do dokonania takiego określenia, konieczna jest procedura wstępnego uznawania świadectw.
- (17) W odpowiednich przypadkach należy przeprowadzać inspekcje instytutów morskich oraz programów i kursów szkoleniowych. Należy zatem określić kryteria takich inspekcji.
- (18) Komisję w wykonywaniu zadań związanych z uznawaniem świadectw wydanych przez ośrodki szkoleniowe lub administracje państw trzecich powinien wspierać komitet.
- (19) Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu ustanowiona rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ powinna pomagać Komisji w sprawdzaniu, czy państwa członkowskie spełniają wymagania określone w niniejszej dyrektywie.
- (20) Od państw członkowskich, jako władz portowych, wymaga się wzmocnienia bezpieczeństwa oraz zapobiegania zanieczyszczeniom wód Wspólnoty przez priorytetową inspekcję statków pływających pod banderą państwa trzeciego, które nie ratyfikowało konwencji STCW, zapewniając tym samym, by jednostki pod banderą państwa trzeciego nie były traktowane w sposób uprzywilejowany.
- (21) Właściwe jest objęcie niniejszą dyrektywą przepisów dotyczących kontroli przeprowadzanych przez państwa portu, do czasu zmiany dyrektywy Rady 95/21/WE ⁽³⁾ w sprawie kontroli państwa portu żeglugi morskiej celem przeniesienia do tej dyrektywy zawartych w niniejszej dyrektywie przepisów w sprawie kontroli przeprowadzanych przez państwa portu.
- (22) Niezbędne jest określenie procedur dostosowania niniejszej dyrektywy do zmian w konwencjach i kodeksach międzynarodowych.
- (23) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾.
- (24) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany niniejszej dyrektywy, z zamiarem stosowania, dla celów niniejszej dyrektywy, kolejnych zmian w niektórych kodeksach międzynarodowych oraz wszelkich zmian dokonanych w prawodawstwie wspólnotowym. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, środki te muszą być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (25) Nowe elementy wprowadzone do niniejszej dyrektywy dotyczą wyłącznie procedury Komitetu. Nie wymagają one zatem transpozycji przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 2.7.1999, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 157 z 7.7.1995, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

(26) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku III część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy:

- 1) „kapitan” oznacza osobę dowodzącą statkiem;
- 2) „oficer” oznacza członka załogi, innego niż kapitan, wyznaczonego jako taki na mocy krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych albo, w przypadku braku takiego wyznaczenia, umowy zbiorowej lub zwyczaju;
- 3) „oficer pokładowy” oznacza oficera posiadającego kwalifikacje zgodne z przepisami załącznika I rozdział II;
- 4) „starszy oficer” oznacza oficera niższego rangą jedynie od kapitana, na którego przechodzi obowiązek dowodzenia statkiem w przypadku niedyspozycji kapitana;
- 5) „mechanik” oznacza oficera posiadającego kwalifikacje zgodne z przepisami załącznika I rozdział III;
- 6) „starszy mechanik” oznacza najwyższego rangą oficera mechanika odpowiedzialnego za urządzenia napędowe oraz działanie i konserwację instalacji mechanicznych i elektrycznych na statku;
- 7) „drugi mechanik” oznacza oficera niższego rangą jedynie od starszego mechanika, na którego przechodzi odpowiedzialność za napęd oraz działanie i konserwację instalacji mechanicznych i elektrycznych na statku w przypadku niedyspozycji starszego mechanika;
- 8) „pomocniczy mechanik” oznacza osobę szkolącą się na mechanika i wyznaczoną jako taki na mocy krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych;
- 9) „operator radiowy” oznacza osobę posiadającą odpowiednie świadectwo wydane lub uznane przez właściwe organy na podstawie przepisów Regulaminu Radiokomunikacyjnego;
- 10) „marynarz” oznacza członka załogi statku innego niż kapitan lub oficer;
- 11) „statek morski” oznacza statek inny niż statki pływające wyłącznie na wodach śródlądowych lub pływające na wodach lub akwenach, gdzie obowiązują przepisy portowe lub w bezpośredniej bliskości takich wód lub akwenów;
- 12) „statek pływający pod banderą państwa członkowskiego” oznacza statek zarejestrowany i pływający pod banderą państwa członkowskiego zgodnie z jego ustawodawstwem;
- statek nieodpowiadający tej definicji uznaje się za pływający pod banderą państwa trzeciego;
- 13) „żegluga przybrzeżna” oznacza żeglugę w pobliżu państwa członkowskiego, zgodnie z definicją określoną przez to państwo członkowskie;
- 14) „siła napędowa” oznacza całkowitą maksymalną stałą moc znamionową wyrażoną w kilowatach wszystkich głównych urządzeń napędowych statku określoną w świadectwie rejestracji statku lub w innym dokumencie urzędowym;
- 15) „zbiornikowiec do przewozu ropy” oznacza statek zbudowany i używany do masowego przewozu ropy naftowej oraz produktów naftowych luzem;
- 16) „chemikaliowiec” oznacza statek zbudowany lub dostosowany i eksploatowany w celu przewozu luzem jakichkolwiek płynnych produktów, które zostały wyszczególnione w rozdziale 17 międzynarodowego kodeksu o przewozie luzem chemikaliów, w aktualnym brzmieniu;
- 17) „gazowiec” oznacza statek zbudowany lub dostosowany i eksploatowany w celu przewozu luzem jakiegokolwiek gazu płynnego lub innych produktów, które zostały wyszczególnione w międzynarodowym kodeksie o przewoźnikach gazu, w aktualnym brzmieniu;
- 18) „Regulamin Radiokomunikacyjny” oznacza przyjęty przez Światową Konferencję Zarządzającą ds. łączności Ruchomej zmieniony Regulamin Radiokomunikacyjny w jego aktualnym brzmieniu;
- 19) „statek pasażerski” oznacza statek morski przewożący ponad 12 pasażerów;
- 20) „statek rybacki” oznacza statek używany do połowu ryb lub innych żywych zasobów morskich;
- 21) „konwencja STCW” oznacza Konwencję Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r., mającą zastosowanie do powyższych spraw, przy uwzględnieniu postanowień przejściowych art. VII i prawidła 1/15 konwencji oraz włączając, w stosownych przypadkach, mające zastosowanie postanowienia konwencji STCW; wszystkie te przepisy stosuje się w ich aktualnym brzmieniu;
- 22) „obowiązki w zakresie radiokomunikacji” obejmują, w stosownych przypadkach, wachtowanie oraz techniczną konserwację i naprawy sprzętu wykonywane zgodnie z aktualnym brzmieniem Regulaminu Radiokomunikacyjnego, Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu 1974 (konwencja SOLAS 74) oraz, według uznania każdego państwa członkowskiego, odpowiednich zaleceń IMO;

- 23) „statek pasażerski typu ro-ro” oznacza statek pasażerski z powierzchnią ładunkową przystosowaną do systemu ro-ro lub z innymi specjalnymi kategoriami powierzchni, które zostały określone w konwencji SOLAS 74, w aktualnym brzmieniu;
- 24) „kod STCW” oznacza Międzynarodowy kod o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, przyjęty na mocy rezolucji 2 konferencji Stron STCW z 1995 r., w aktualnym brzmieniu;
- 25) „funkcja” oznacza zespół zadań, obowiązków i odpowiedzialności określonych w kodzie STCW, niezbędnych dla funkcjonowania statku, bezpieczeństwa życia na morzu lub ochrony środowiska morskiego;
- 26) „przedsiębiorstwo żeglugowe” oznacza armatora lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, taką jak zarządca lub czarterujący statek, która przejęła odpowiedzialność za działanie statku od armatora i która, przez przejęcie odpowiedzialności, wyraziła zgodę na przejęcie wszelkich obowiązków i zobowiązań nałożonych na przedsiębiorstwo żeglugowe przez niniejszą dyrektywę;
- 27) „odpowiednie świadectwo” oznacza świadectwo wydane i potwierdzone zgodnie z niniejszą dyrektywą i upoważniające jego uprawnionego posiadacza do służby w charakterze oraz wykonywania funkcji na poziomie odpowiedzialności w nim określonej na statku rodzaju, o pojemności, mocy i typie napędu istotnego dla konkretnego, wykonywanego przez statek rejsu;
- 28) „praktyka morska” oznacza służbę na pokładzie statku w oparciu o wydane świadectwa i inne kwalifikacje;
- 29) „zatwierdzony” oznacza zatwierdzony przez państwo członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 30) „państwo trzecie” oznacza jakikolwiek kraj niebędący państwem członkowskim;
- 31) „miesiąc” oznacza miesiąc kalendarzowy lub 30 dni złożonych z okresów krótszych niż jeden miesiąc.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do marynarzy określonych w niniejszej dyrektywie, odbywających służbę na pokładzie statków morskich pływających pod banderą państwa członkowskiego z wyjątkiem:

- a) okrętów wojennych, żaglowców marynarki wojennej lub innych statków stanowiących własność lub obsługiwanych przez państwo członkowskie i wykorzystywanych jedynie w wypełnianiu służby państwowej niemającej charakteru handlowego;
- b) statków rybackich;

- c) jachtów rekreacyjnych niezaangażowanych w handel;
- d) statków drewnianych o prymitywnej konstrukcji.

Artykuł 3

Szkolenie i wydawanie świadectw

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki celem zapewnienia wyszkolenia marynarzy służących na statkach, o których mowa w art. 2, na minimalnym poziomie zgodnie z wymogami konwencji STCW, określonymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy, oraz posiadania przez nich świadectw, zgodnie z definicją określoną w art. 4, lub odpowiednich świadectw, zgodnie z definicją w art. 1 pkt 27.
2. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki celem zapewnienia, aby członkowie załogi, którzy muszą posiadać świadectwo zgodnie z prawidłem III/10.4 konwencji SOLAS 74 przeszli szkolenie i otrzymali świadectwa zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Świadectwo

Świadectwo oznacza jakikolwiek ważny dokument, niezależnie od stosowanej do niego nazwy, wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego lub z jego upoważnienia zgodnie z art. 5 i wymogami określonymi w załączniku I.

Artykuł 5

Świadectwa i potwierdzenia

1. Świadectwa wydawane są zgodnie z art. 11.
2. Świadectwa dla kapitanów, oficerów i operatorów radiowych podlegają potwierdzeniu przez państwo członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem.
3. Świadectwa wydaje się zgodnie z prawidłem I/2 ust. 1 konwencji STCW.
4. W odniesieniu do operatorów radiowych państwa członkowskie mogą:
- a) załączyć dodatkowe informacje wymagane na mocy odpowiednich prawideł przy badaniu wydania świadectwa zgodnego z Regulaminem Radiokomunikacyjnym; lub
- b) wydać osobne świadectwo wskazujące, iż jego posiadacz ma dodatkową wiedzę wymaganą na mocy odpowiednich prawideł.
5. Według uznania państwa członkowskiego potwierdzenia mogą zostać włączone do formularza wydawanego świadectwa, przewidzianego w sekcji A-I/2 kodu STCW. W przypadku takiego włączenia stosuje się formularz określony w sekcji A-I/2 ust. 1. W przypadku wydania w inny sposób stosuje się formularz potwierdzenia określony w ust. 2 tej sekcji. Potwierdzenia wydaje się zgodnie z art. VI ust. 2 konwencji STCW.

6. Państwo członkowskie uznające świadectwo na mocy procedury określonej w art. 19 ust. 2 potwierdza takie świadectwo celem poświadczenia jego uznania. Formularz potwierdzenia określony jest w sekcji A-I/2 ust. 3 kodu STCW.

7. Potwierdzenia, o których mowa w ust. 5 i 6:

- a) mogą zostać wydane jako osobne dokumenty;
- b) mają przypisany swój własny niepowtarzalny numer, inaczej niż w przypadku numeru potwierdzenia wydania świadectwa, które to potwierdzenie może mieć ten sam numer co dane świadectwo, pod warunkiem że jest to numer niepowtarzalny; oraz
- c) wygasają z chwilą wygaśnięcia, wycofania, zawieszenia lub unieważnienia potwierdzonego świadectwa przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, które je wydało, oraz, w każdym przypadku, w okresie pięciu lat od daty ich wydania.

8. Charakter, w jakim posiadaczowi świadectwa zezwala się na służbę, określony jest w formularzu potwierdzenia przy użyciu sformułowań identycznych do zastosowanych w odnośnych wymogach danego państwa członkowskiego dotyczących bezpiecznego obsadzania załogą.

9. Państwa członkowskie mogą stosować format inny niż określony w sekcji A-I/2 kodu STCW, pod warunkiem że wymagane informacje podane są literami rzymskimi i cyframi arabskimi, przy uwzględnieniu ich wariantów dopuszczalnych zgodnie z sekcją A-I/2.

10. Z zastrzeżeniem art. 19 ust. 7, wszelkie świadectwa wymagane niniejszą dyrektywą są przechowywane w oryginale na pokładzie statku, gdzie odbywa służbę posiadacz świadectwa.

Artykuł 6

Wymogi szkoleniowe

Szkolenie wymagane na podstawie art. 3 odbywa się w formie odpowiedniej ze względu na wiedzę teoretyczną i umiejętności praktyczne wymagane zgodnie z załącznikiem I, w szczególności w zakresie używania sprzętu ratowniczego i przeciwpożarowego, i podlega zatwierdzeniu właściwych władz lub organu, wyznaczonych przez każde państwo członkowskie.

Artykuł 7

Zasady dotyczące żeglugi przybrzeżnej

1. Przy określaniu definicji żeglugi przybrzeżnej państwa członkowskie nie nakładają wymogów dotyczących wykształcenia, doświadczenia lub wydawania świadectw w stosunku do marynarzy służących na statkach posiadających zezwolenie na pływanie pod banderą innego państwa członkowskiego lub innej strony konwencji STCW i uczestniczących w takich rejsach, które to wymogi są bardziej rygorystyczne od wymogów obowiązujących marynarzy służących na pokładzie statków posiadających zezwolenie na pływanie pod własną banderą. W żadnym przypadku państwo członkowskie nie może nakładać wymogów w stosunku do marynarzy służących

na pokładzie statków pływających pod banderą innego państwa członkowskiego lub innej strony konwencji STCW wykraczających poza wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do statków nieuczestniczących w żegludze przybrzeżnej.

2. W odniesieniu do statków uprawnionych do pływania pod banderą państwa członkowskiego regularnie uczestniczących w żegludze przybrzeżnej u wybrzeży innego państwa członkowskiego lub innej strony konwencji STCW, państwo członkowskie, pod którego banderą ma prawo pływać dany statek, określa wymogi dotyczące wykształcenia, doświadczenia lub wydawania świadectw w stosunku do marynarzy służących na tych statkach, co najmniej równe wymogom państwa członkowskiego lub strony konwencji STCW, u których wybrzeży statek pływa, pod warunkiem że nie wykraczają one poza wymogi zawarte w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do statków nieuczestniczących w żegludze przybrzeżnej. Marynarze służący na statkach, których rejsy wykraczają poza ustaloną przez państwo członkowskie definicję żeglugi przybrzeżnej i wpływające na wody nieobjęte tą definicją, spełniają odpowiednie wymogi niniejszej dyrektywy.

3. Państwo członkowskie może zastosować wobec statku uprawnionego do pływania pod jego banderą korzyści wynikające z przepisów dotyczących żeglugi przybrzeżnej, jeśli statek ten regularnie uczestniczy u wybrzeży strony niebędącej stroną konwencji STCW w żegludze przybrzeżnej zgodnie z jej definicją ustaloną przez to państwo członkowskie.

4. Po przyjęciu definicji żeglugi przybrzeżnej i warunków w zakresie edukacji i kształcenia wymaganych w jej przypadku zgodnie z ust. 1, 2 i 3, państwa członkowskie informują Komisję o szczegółach przepisów przez nie przyjętych.

Artykuł 8

Zapobieganie oszustwom i innym nielegalnym praktykom

1. Państwa członkowskie podejmują i wprowadzają w życie odpowiednie środki dla zapobiegania oszustwom i innym nielegalnym praktykom w zakresie wydawania świadectw lub świadectw wydanych i potwierdzonych przez ich właściwe organy oraz określają skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje.

2. Państwa członkowskie wyznaczają krajowe organy właściwe w sprawach wykrywania i zwalczania oszustw i innych nieuczciwych praktyk oraz w sprawach wymiany informacji z właściwymi organami innych państw członkowskich i państw trzecich w odniesieniu do wydawania świadectw marynarzom.

Państwa członkowskie przekazują niezwłocznie innym państwom członkowskim i Komisji szczegółowe dane dotyczące tych właściwych organów krajowych.

Państwa członkowskie przekazują również niezwłocznie każdemu państwu trzeciemu, z którym są one związane umową zgodnie z prawem 1/10 ust. 1.2 konwencji STCW, szczegółowe dane dotyczące tych właściwych organów krajowych.

3. Na wniosek przyjmującego państwa członkowskiego właściwe organy innego państwa członkowskiego przekazują pisemne potwierdzenie lub odmowę potwierdzenia autentyczności świadectw marynarzy, odpowiednich potwierdzeń lub jakiegokolwiek innego dokumentu dotyczącego wykształcenia, wydanego w tym innym państwie członkowskim.

Artykuł 9

Sankcje lub środki dyscyplinarne

1. Państwa członkowskie określają sposoby i procedury bezstronnego sprawdzania wszelkich zgłoszonych przypadków niekompetencji, działań lub zaniechań, które mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa życia, mienia na morzu lub środowiska morskiego, ze strony posiadaczy świadectw lub potwierdzeń wydanych przez to państwo członkowskie w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków związanych z ich świadectwami, a także wycofywania, zawieszania i unieważniania tych świadectw z takiego powodu, jak również zapobiegania oszustwom.

2. Każde państwo członkowskie określa sankcje lub środki dyscyplinarne stosowane w przypadkach nieprzestrzegania przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę, odnoszących się do statków posiadających zezwolenie na pływanie pod jego banderą lub w stosunku do marynarzy, którym państwo to wydało odpowiednie świadectwa.

3. W szczególności takie sankcje i środki dyscyplinarne są przewidziane i wykonywane w przypadkach, gdy:

- a) przedsiębiorstwo żeglugowe lub kapitan zatrudnia osobę nieposiadającą świadectwa zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie;
- b) kapitan zezwolił na pełnienie jakiejkolwiek funkcji lub służby w jakimkolwiek charakterze, które na podstawie niniejszej dyrektywy muszą być pełnione przez osobę posiadającą odpowiednie świadectwo, przez osobę nielegitymującą się wymaganym świadectwem, ważnym zwolnieniem lub nieposiadającą dokumentów stanowiących dowód wymagany zgodnie z art. 19 ust. 7; lub
- c) dana osoba została w skutek oszustwa lub sfalszowania dokumentów dopuszczona do pełnienia jakiejkolwiek funkcji lub służby, w jakimkolwiek charakterze, które zgodnie z niniejszą dyrektywą muszą być pełnione przez osobę posiadającą świadectwo lub zwolnienie.

4. Państwa członkowskie, których jurysdykcją objęty jest obszar, na którym znajduje się przedsiębiorstwo żeglugowe lub osoba, co do której istnieje uzasadnione podejrzenie, iż jest odpowiedzialna za oczywiste naruszenie niniejszej dyrektywy określone w ust. 3, lub że posiada wiedzę na temat takiego naruszenia, podejmuje współpracę z państwami członkowskimi lub innymi stronami konwencji STCW, które powiadomiły je o zamiarze wszczęcia postępowania w ramach swojej jurysdykcji.

Artykuł 10

Normy jakości

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by:

- a) wszelkie czynności dotyczące szkoleń, oceny kompetencji, wydawania świadectw, potwierdzania i przedłużania ważności, dokonywane przez agencje pozarządowe lub podmioty podlegające jego władzy, podlegały ciągłemu monitorowaniu przez system norm jakości celem zapewnienia osiągnięcia zamierzonych celów, w tym tych dotyczących kwalifikacji i doświadczenia osób przeprowadzających szkolenia i ocenę;
- b) istniał system norm jakości w przypadkach, gdy takie działania realizowane są przez agencje lub podmioty rządowe;
- c) cele związane z kształceniem i szkoleniem oraz związane z nimi standardy kompetencji, jakie należy osiągnąć, były jasno określone i wskazywały stopień wiedzy, zrozumienia i umiejętności odpowiedni do egzaminowania i oceny wymaganych na podstawie konwencji STCW;
- d) obszary stosowania norm jakości obejmowały administrowanie systemami wydawania świadectw, wszystkimi kursami i programami szkoleniowymi, egzaminowaniem i oceną przeprowadzanymi przez lub z upoważnienia każdego państwa członkowskiego oraz kwalifikacje i doświadczenie wymagane w odniesieniu do osób przeprowadzających szkolenia i ocenę, uwzględniając polityki, systemy, kontrole oraz przeglądy dotyczące zapewnienia jakości, ustanowione celem zapewnienia osiągnięcia zamierzonych celów.

Cele i związane z nimi normy jakości określone w akapicie pierwszym lit. c) mogą zostać ustalone osobno dla różnych kursów i programów szkoleniowych oraz obejmują administrowanie systemem wydawania świadectw.

2. Państwa członkowskie zapewniają również przeprowadzanie niezależnych ocen stanu wiedzy, zrozumienia, nabywania umiejętności i kwalifikacji oraz działań w zakresie oceny i systemu administrowania i wydawania świadectw w odstępach czasu nie dłuższych niż pięć lat, przez wykwalifikowane osoby, które osobiście nie są zaangażowane w dane działania, celem sprawdzenia, czy:

- a) wszelkie środki w zakresie wewnętrznej kontroli zarządzania i środki monitorowania oraz działania następcze są zgodne z planowanymi ustaleniami i procedurami dokumentacyjnymi oraz czy w skuteczny sposób zapewniają one osiągnięcie zamierzonych celów;
- b) wyniki każdej niezależnej oceny są udokumentowane i przedstawiane do wglądu osobom odpowiedzialnym za obszar podlegający ocenie;
- c) na czas podejmowane są działania mające na celu uzupełnienie istniejących braków.

3. Sprawozdanie dotyczące każdej oceny, przeprowadzanej zgodnie z ust. 2, przekazywane jest Komisji przez zainteresowane państwo członkowskie w okresie sześciu miesięcy od daty przeprowadzenia oceny.

Artykuł 11

Wymogi zdrowotne – wydawanie i rejestracja świadectw

1. Państwa członkowskie ustalają wymogi dotyczące stanu zdrowia marynarzy, szczególnie w zakresie wzroku i słuchu.

2. Państwa członkowskie zapewniają wydawanie świadectw jedynie kandydatom spełniającym wymogi niniejszego artykułu.

3. Każda osoba ubiegająca się o świadectwo musi przedstawić wystarczający dowód:

- a) jej tożsamości;
- b) na to, iż jej wiek nie jest niższy niż wiek wymagany w przepisach zawartych w załączniku I odnoszących się do świadectwa, o które wnioskuje;
- c) na to, iż spełnia wymogi dotyczące stanu zdrowia, szczególnie w zakresie wzroku i słuchu, ustanowione przez państwo członkowskie, oraz jest w posiadaniu ważnego dokumentu poświadczającego jej stan zdrowia, wydanego przez odpowiednio wykwalifikowanego lekarza uznanego przez właściwy organ państwa członkowskiego;
- d) ukończenia praktyki morskiej oraz związanego z nią obowiązkowego szkolenia, wymaganych w przepisach określonych w załączniku I odnoszących się do świadectwa, o które wnioskuje;
- e) na to, iż spełnia standardy kompetencji określone w przepisach w załączniku I w zakresie charakteru, funkcji i stopnia, jakie mają być określone w potwierdzeniu świadectwa.

4. Każde państwo członkowskie podejmuje się:

- a) prowadzenia rejestru lub rejestrów wszystkich świadectw i potwierdzeń dla kapitanów, oficerów oraz, stosownie do przypadku, marynarzy, jakie zostały wydane, wygasły, których ważność została przedłużona lub które zostały zawieszone, unieważnione, zgłoszone jako zagubione lub zniszczone, oraz wydanych zwolnień;
- b) udostępniania informacji dotyczących statusu takich świadectw, potwierdzeń i zwolnień innym państwom członkowskim lub innym stronom konwencji STCW oraz przedsiębiorstwom żegludowym wnioskującym o weryfikację oryginalności i ważności świadectw przedłożonych im przez marynarzy ubiegających się o uznanie ich świadectw lub zatrudnienie na pokładzie statku.

Artykuł 12

Przedłużenie ważności świadectw

1. Każdy kapitan, oficer i operator radiowy będący w posiadaniu świadectwa wydanego lub uznanego na podstawie któregośkolwiek rozdziału załącznika I innego niż rozdział VI, pełniący służbę morską lub zamierzający do niej powrócić po okresie spędzonym na lądzie, aby w dalszym ciągu kwalifikować się do praktyki morskiej, musi w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat:

- a) spełniać wymogi dotyczące stanu zdrowia określone w art. 11; oraz
- b) wykazać ciągłość kompetencji zawodowych zgodnie z sekcją A-I/11 kodu STCW.

2. Każdy kapitan, oficer i operator radiowy, na potrzeby dalszej praktyki morskiej na pokładzie statków, w stosunku do których uzgodniono na poziomie międzynarodowym specjalne wymogi w zakresie wyszkolenia, musi z powodzeniem ukończyć odpowiednie, zatwierdzone szkolenie.

3. Każde państwo członkowskie porównuje standardy kompetencji wymagane od kandydatów do świadectwa wydanego przed dniem 1 lutego 2002 r. z określonymi dla odpowiedniego świadectwa w części A kodu STCW oraz określa wymóg, w stosunku do posiadających takie świadectwa, odbycia odpowiedniego szkolenia odnawiającego lub uaktualniającego lub poddania się odpowiedniej ocenie.

Kursy odświeżające i uaktualniające podlegają zatwierdzeniu i obejmują zmiany w odpowiednich przepisach krajowych i międzynarodowych dotyczących bezpieczeństwa życia na morzu oraz ochrony środowiska morskiego oraz uwzględniają wszelkie aktualizacje standardów kompetencji.

4. Każde państwo członkowskie po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi tworzy lub wspiera utworzenie systemu kursów odświeżających i uaktualniających przewidzianych w sekcji A-I/11 kodu STCW.

5. W celu zaktualizowania wiedzy kapitanów, oficerów i operatorów radiowych każde państwo członkowskie zapewnia udostępnianie statkom posiadającym zezwolenie na pływanie pod jego banderą tekstów niedawnych zmian krajowych i międzynarodowych prawideł dotyczących bezpieczeństwa życia na morzu oraz ochrony środowiska morskiego.

Artykuł 13

Wykorzystanie symulatorów

1. Normy działania i inne przepisy określone w sekcji A-I/12 kodu STCW oraz inne wymogi określone w części A kodu STCW w odniesieniu do któregośkolwiek świadectwa muszą być spełnione w zakresie:

- a) wszelkich obowiązkowych szkoleń na symulatorach;

- b) oceny kompetencji wymaganej w części A kodu STCW przeprowadzanej z wykorzystaniem symulatora;
- c) wykazania, przeprowadzanego z wykorzystaniem symulatora, ciągłej biegłości wymaganej w części A kodu STCW.

2. Symulatory zainstalowane lub wprowadzone do użytkowania przed dniem 1 lutego 2002 r. mogą zostać wyłączone z wymogu pełnej zgodności ze normami działania, określonymi w ust. 1, według uznania każdego państwa członkowskiego.

Artykuł 14

Odpowiedzialność przedsiębiorstw żeglugowych

1. Zgodnie z ust. 2 i 3 państwa członkowskie uznają przedsiębiorstwa żeglugowe za odpowiedzialne w zakresie wyznaczania marynarzy do służby na ich statkach zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz wymagają od każdego przedsiębiorstwa żeglugowego zapewnienia, aby:

- a) każdy członek załogi zatrudniony na jakimkolwiek z jego statków posiadał odpowiednie świadectwo zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy oraz warunkami określonymi przez państwo członkowskie;
- b) jego statki były obsadzone załogą zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami państwa członkowskiego dotyczącymi bezpiecznego obsadzania załogą;
- c) dokumentacja i dane dotyczące wszystkich marynarzy zatrudnionych na jej statkach były prowadzone i zawsze dostępne oraz obejmowały w szczególności dokumentację i dane dotyczące ich doświadczenia, odbytych szkoleń, stanu zdrowia oraz kwalifikacji w zakresie przypisanych im zadań;
- d) po zatrudnieniu na pokładzie któregośkolwiek z ich statków marynarze zapoznali się z szczególnymi obowiązkami oraz całym układem statku, jego wyposażeniem, procedurami oraz cechami istotnymi dla ich zadań rutynowych oraz zadań w przypadkach zagrożenia;
- e) załoga statku mogła skutecznie koordynować swe zadania w przypadkach zagrożenia oraz w czasie wykonywania funkcji istotnych dla bezpieczeństwa lub zapobiegania zanieczyszczeniu lub jego ograniczania.

2. Przedsiębiorstwa żeglugowe, kapitanowie oraz członkowie załogi są odpowiedzialni za zapewnienie, aby obowiązki określone w niniejszym artykule były w pełni wypełniane oraz aby podjęte zostały inne środki, które mogą być niezbędne, w zależności od konieczności, celem zapewnienia, by każdy członek załogi był w stanie wnieść swój wkład, oparty na wiedzy i informacji, w bezpieczne funkcjonowanie statku.

3. Przedsiębiorstwa żeglugowe udzielają kapitanowi każdego statku, do którego zastosowanie ma niniejsza dyrektywa, pisemnych instrukcji określających polityki oraz procedury, jakich

należy przestrzegać celem zapewnienia, by wszyscy marynarze nowo zatrudnieni na pokładzie statku mieli odpowiednią okazję do zapoznania się z wyposażeniem statku, procedurami operacyjnymi oraz innymi ustaleniami potrzebnymi do właściwego wykonywania ich zadań, przed podjęciem przez nich wykonywania swoich zadań. Takie polityki i procedury obejmują:

- a) wyznaczenie rozsądnego okresu czasu, w którym każdy nowo zatrudniony marynarz ma możliwość zaznajomienia się ze:
 - (i) szczególnym wyposażeniem, którego marynarz ten będzie używał lub które będzie obsługiwał; oraz
 - (ii) szczególnymi dla danego statku procedurami i ustaleniami w zakresie pełnienia wachty, bezpieczeństwa, ochrony środowiska oraz przypadków zagrożenia, o jakich marynarz musi wiedzieć, aby właściwie wykonywać powierzone mu zadania;
- b) wyznaczenie dysponującego odpowiednią wiedzą członka załogi, który będzie odpowiadał za zapewnienie, aby każdy nowo zatrudniony marynarz miał możliwość uzyskania podstawowych informacji w zrozumiałym dla niego języku.

Artykuł 15

Zdatność do służby

1. Celem zapobiegania zmęczeniu państwa członkowskie określają okresy spoczynku dla personelu wachtowego i egzekwują ich przestrzeganie oraz wymagają, aby systemy wachty były ustalone w taki sposób, aby zmęczenie nie przeszkadzało skuteczności personelu wachtowego oraz aby obowiązki były zorganizowane w taki sposób, by pierwsza zmiana na początku rejsu oraz następne zwalniające ją zmiany były wystarczająco wypoczęte oraz zdolne do wykonywania obowiązków pod wszelkimi innymi względami.

2. Wszelkim osobom, którym wyznaczono obowiązek nadzoru wachty, lub marynarzom stanowiącym część służby wachtowej należy zagwarantować co najmniej 10 godzin odpoczynku w każdym 24-godzinny okresie.

3. Godziny odpoczynku mogą zostać podzielone na nie więcej niż dwa okresy, z których jeden wynosi co najmniej sześć godzin.

4. Wymogi dotyczące okresów odpoczynku określone w ust. 1 i 2 nie muszą obowiązywać w przypadku zagrożenia, musztry lub w innych nadzwyczajnych warunkach.

5. Niezależnie od ust. 2 i 3 minimalny okres 10 godzin może zostać skrócony do nie mniej niż 6 następujących po sobie godzin, pod warunkiem że takie skrócenie nie trwa dłużej niż dwa dni oraz że w każdym okresie siedmiu dni zagwarantowane jest co najmniej 70 godzin przeznaczonych na odpoczynek.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby harmonogramy wachty wywieszane były w miejscach łatwo dostępnych.

Artykuł 16

Zwolnienie

1. W przypadku wyjątkowej konieczności właściwe organy mogą, jeśli ich zdaniem nie stanowi to zagrożenia dla osób, mienia lub środowiska, wydać zwolnienie zezwalające danemu marynarzowi na pełnienie służby na danym statku przez określony okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, na stanowisku innym niż operator radiowy, z wyjątkami przewidzianymi w odpowiednim Regulaminie Radiokomunikacyjnym, w odniesieniu do którego dana osoba nie posiada odpowiedniego świadectwa, pod warunkiem że właściwe organy są przekonane, że osoba, której wydane jest zwolnienie, jest odpowiednio wykwalifikowana, by objąć wolne stanowisko w sposób bezpieczny. Zwolnienia nie mogą być wydawane kapitanom lub starszym mechanikom, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, a wtedy i tak jedynie na możliwie jak najkrótszym okresie czasu.

2. Każde zwolnienie jest wydawane w odniesieniu do danego stanowiska jedynie osobie posiadającej odpowiednie świadectwo pozwalające jej objąć stanowisko o jeden szczebel niższe w hierarchii. W przypadku gdy nie istnieje wymóg uzyskania świadectwa dla stanowiska niższego szczebla, zwolnienie może zostać wydane osobie, której kwalifikacje i doświadczenie są, zdaniem właściwych organów, bezsprzecznie równoważne z wymogami obowiązującymi dla stanowiska, jakie należy obsadzić, pod warunkiem że jeśli dana osoba posiada odpowiednie świadectwo, zostaje ona objęta wymogiem pomyślnego przejścia testu zatwierdzonego przez właściwe organy jako potwierdzający, iż zwolnienie takie można bezpiecznie wydać. Dodatkowo właściwe organy zapewniają możliwie jak najszybsze obsadzenie danego stanowiska przez posiadacza odpowiedniego świadectwa.

Artykuł 17

Odpowiedzialność państw członkowskich w odniesieniu do szkolenia i oceny

1. Państwa członkowskie wyznaczają organy lub podmioty, które:

- a) przeprowadzają szkolenia, o których mowa w art. 3;
- b) organizują lub nadzorują egzaminy, jeżeli są one wymagane;
- c) wydają świadectwa kompetencji, o których mowa w art. 11;
- d) udzielają zwolnień przewidzianych w art. 16.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) wszelkie szkolenia i oceny marynarzy:
 - (i) miały strukturę zgodną ze sporządzonymi programami, w tym takimi metodami i środkami wykonania, proce-

durami oraz materiałami kursowymi, jakie są niezbędne do osiągnięcia wymaganego poziomu umiejętności; oraz

- (ii) były przeprowadzane, monitorowane, oceniane oraz wspierane przez osoby spełniające wymogi określone w lit. d), e) i f);

- b) osoby przeprowadzające szkolenia lub ocenę w trakcie służby na pokładzie statku wykonywały swe zadania jedynie, gdy takie szkolenia lub ocena nie mają negatywnego wpływu na normalne funkcjonowanie statku oraz były w stanie poświęcić czas i uwagę szkoleniu lub ocenie;
- c) instruktorzy, osoby nadzorujące oraz oceniające posiadały kwalifikacje odpowiednie dla konkretnych rodzajów i poziomów szkolenia lub oceny umiejętności marynarzy, albo na pokładzie, albo na lądzie;
- d) każda osoba przeprowadzająca szkolenie marynarzy na służbie, na pokładzie albo na lądzie, które w zamierzeniu ma być wykorzystane przy kwalifikowaniu do wydania świadectwa na podstawie niniejszej dyrektywy musiała:

- (i) znać program szkoleniowy oraz rozumieć szczególnie cele szkoleniowe dotyczące poszczególnych rodzajów przeprowadzanego szkolenia;

- (ii) posiadać kwalifikacje niezbędne do wykonywania zadania, którego dotyczy szkolenie; oraz

- (iii) jeśli szkolenie przeprowadzane jest z wykorzystaniem symulatora:

— otrzymać odpowiednie wytyczne w zakresie technik instruktażu obejmującego wykorzystanie symulatorów, oraz

— posiadać praktyczne doświadczenie operacyjne na danym rodzaju używanego symulatora;

- e) każda osoba odpowiedzialna za nadzór szkolenia marynarza na służbie, jakie w zamierzeniu ma być wykorzystane przy kwalifikowaniu do wydania świadectwa, musiała w pełni rozumieć program szkolenia oraz szczególne cele każdego typu przeprowadzanego szkolenia;

- f) każda osoba przeprowadzająca ocenę kompetencji marynarza na służbie – albo na statku albo na lądzie – jaka w zamierzeniu ma być wykorzystana w kwalifikowaniu do wydania świadectwa zgodnie z niniejszą dyrektywą, musiała:

- (i) posiadać odpowiedni stopień wiedzy i zrozumienia kwalifikacji podlegającej ocenie;

- (ii) posiadać odpowiednie kwalifikacje wymagane dla zadania podlegającego ocenie;

- (iii) otrzymać odpowiednie wskazania w zakresie metod i praktyki oceny;

- (iv) posiadać praktyczne doświadczenie w dziedzinie oceny; oraz

- (v) jeśli ocena przeprowadzana jest z wykorzystaniem symulatorów, posiadać praktyczne doświadczenie w dziedzinie oceny na danym rodzaju używanego symulatora nadzorowanego przez doświadczonego egzaminatora;
- g) w przypadku uznania przez państwo członkowskie kursu szkoleniowego, instytucji szkoleniowej lub kwalifikacji potwierdzonych przez instytucję szkoleniową jako części jego wymogów dotyczących wydania świadectwa, w odniesieniu do kwalifikacji i doświadczenia instruktorów i oceniających zastosowanie miały normy jakości, o których mowa w art. 10; takie kwalifikacje, doświadczenie i zastosowanie norm jakości obejmują odpowiednie szkolenie w dziedzinie technik instruktażu oraz metod i praktyki w zakresie oceny, jak również są zgodne z mającymi zastosowanie wymogami lit. d), e) i f).
- wowym, celem udzielania podstawowych poleceń, może stanowić sposób porozumiewania się z potrzebującym pomocy pasażerem, niezależnie od tego, czy pasażer i członek załogi posługują się wspólnym językiem, czy też nie;
- (iii) możliwej potrzeby porozumiewania się w przypadkach zagrożenia przy pomocy innych środków (np. pokazywania, sygnałów ręcznych lub zwracania uwagi na zlokalizowanie instrukcji, stanowisk apelowych, urządzeń ratowniczych lub dróg ewakuacyjnych), gdy niepraktyczne jest komunikowanie się w sposób werbalny;
- (iv) zakresu, w jakim pełne instrukcje dotyczące bezpieczeństwa zostały wydane pasażerom w ich języku lub językach ojczystych;
- (v) języków, w jakich mogą być ogłaszane komunikaty w przypadkach zagrożenia lub musztry celem przekazania pasażerom kluczowych wytycznych oraz ułatwienia członkom załogi udzielania pomocy pasażerom;
- d) na pokładzie zbiornikowców przewożących ropę, chemikaliowców oraz zbiornikowców przewożących gaz płynny, pływających pod banderą państwa członkowskiego, kapitan, oficerowie oraz marynarze byli w stanie porozumiewać się między sobą we wspólnym języku roboczym lub językach roboczych;
- e) istniały odpowiednie środki porozumiewania się między statkiem a organami na lądzie. Porozumiewanie się przebiega zgodnie z rozdziałem V przepisy 14 ust. 4 konwencji SOLAS 74;
- f) przy przeprowadzaniu kontroli państwowej w porcie na podstawie dyrektywy 95/21/WE państwa członkowskie sprawdzały również, czy statki pływające pod banderą państwa innego niż państwo członkowskie spełniają wymogi niniejszego artykułu.

Artykuł 18

Komunikacja pokładowa

Państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) bez uszczerbku dla lit. b) i d), na pokładzie statków pływających pod banderą państwa członkowskiego zawsze istniały skuteczne środki ustnego porozumiewania się w zakresie bezpieczeństwa między wszystkimi członkami załogi statku, w szczególności w odniesieniu do prawidłowego i szybkiego odbioru i zrozumienia komunikatów oraz poleceń;
- b) na pokładzie statków pasażerskich pływających pod banderą państwa członkowskiego oraz na pokładzie statków pasażerskich rozpoczynających lub kończących rejs w porcie państwa członkowskiego, celem zapewnienia wydajnej pracy załogi w zakresie spraw dotyczących bezpieczeństwa, język roboczy został ustalony i zapisany w dzienniku pokładowym.

Właściwy język roboczy określa odpowiednio przedsiębiorstwo żeglugowe lub kapitan; każdy marynarz jest zobowiązany do rozumienia i, w odpowiednim przypadku, wydawania poleceń oraz odpowiedzi w tym języku.

Jeśli język roboczy nie jest językiem urzędowym państwa członkowskiego, wszelkie plany i wykazy, jakie muszą być wywieszane, zawierają tłumaczenia na język roboczy;

- c) na pokładzie statków pasażerskich możliwa była szybka identyfikacja personelu wyznaczonego na rozkładach apeli do pomocy pasażerom w przypadkach zagrożenia oraz by posiadał on wystarczające w tym celu umiejętności komunikacyjne, uwzględniając właściwe i wystarczające połączenie którychkolwiek z następujących czynników:

- (i) języka lub języków, którymi posługują się najczęściej pasażerowie przewożeni na danej trasie;
- (ii) prawdopodobieństwa, iż umiejętność korzystania ze słownictwa w języku angielskim na poziomie podsta-

Artykuł 19

Uznawanie świadectw

1. Marynarze nieposiadający świadectw, o których mowa w art. 4, mogą otrzymać zezwolenie na pełnienie służby na statkach pływających pod banderą państwa członkowskiego pod warunkiem, że decyzja o uznaniu ich odpowiednich świadectw została podjęta zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–6 niniejszego artykułu.
2. W przypadku zamiaru uznania przez państwo członkowskie, w drodze potwierdzenia, odpowiednich świadectw wydanych przez państwo trzecie kapitanowi, oficerowi lub operatorowi radiowemu, upoważniających do pełnienia służby na statkach pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, przedkłada ono Komisji wnioski, wraz z uzasadnieniem, o uznanie tego państwa trzeciego.

Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu oraz przy ewentualnym udziale jakiegokolwiek zainteresowanego państwa członkowskiego, gromadzi informacje określone w załączniku II oraz przeprowadza ocenę systemów szkolenia i wydawania świadectw w państwie trzecim, o którego uznanie wpłynął wniosek, w celu sprawdzenia, czy dane państwo spełnia wszystkie wymagania konwencji STCW i czy podjęto właściwe środki w celu zapobieżenia oszustwom związanym z wydawaniem świadectw.

3. Decyzję w sprawie uznania państw trzecich podejmuje Komisja zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 28 ust. 2, w ciągu trzech miesięcy od daty wpłynięcia wniosku o uznanie.

Jeśli wniosek zostanie zaakceptowany, uznanie pozostaje ważne z zastrzeżeniem przepisów art. 20.

Jeśli w sprawie uznania danego państwa trzeciego nie zapadnie żadna decyzja w terminie określonym w akapicie pierwszym, państwo członkowskie, przedkładające wniosek, może postanowić o uznaniu państwa trzeciego jednostronnie do chwili podjęcia decyzji zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 28 ust. 2.

4. Państwo członkowskie może postanowić, w odniesieniu do statków pływających po jego banderą, o potwierdzeniu świadectw wydanych przez państwa trzecie, uznane przez Komisję, z uwzględnieniem przepisów pkt 4 i 5 załącznika II.

5. Uznania świadectw wydanych przez uznane państwa trzecie, które zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C przed dniem 14 czerwca 2005 r., pozostają ważne.

Te uznania mogą być uwzględniane przez wszystkie państwa członkowskie, jeśli nie zostały one wycofane przez Komisję na podstawie art. 20.

6. Komisja sporządza i uaktualnia wykaz uznanych państw trzecich. Wykaz zostaje opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* seria C.

7. Niezależnie od art. 5 ust. 6 państwo członkowskie może, jeśli okoliczności tego wymagają, zezwolić marynarzowi na służbę w charakterze innym niż oficera radiowego lub operatora radiowego, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w Regulaminie Radiokomunikacyjnym, w okresie nieprzekraczającym trzech miesięcy, na pokładzie statku pływającego pod jego banderą, gdy jest on w posiadaniu odpowiedniego i ważnego świadectwa wydanego i potwierdzonego w odpowiedni sposób przez państwo trzecie, jednak jeszcze nieuznanego przez zainteresowane państwo członkowskie jako odpowiednie na potrzeby służby na pokładzie statku pływającego pod jego banderą.

W każdej chwili na żądanie udostępnia się dowód w formie dokumentu potwierdzający złożenie wniosku o zatwierdzenie przez właściwy organ.

Artykuł 20

Brak zgodności z wymogami konwencji STCW

1. Niezależnie od kryteriów określonych w załączniku II, jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że uznane państwo trzecie przestało spełniać wymagania konwencji STCW, niezwłocznie powiadamia o tym Komisję, podając przyczyny.

Komisja bezzwłocznie przekazuje sprawę komitetowi, o którym mowa w art. 28 ust. 1.

2. Niezależnie od kryteriów określonych w załączniku II, jeżeli Komisja uzna, że uznane państwo trzecie przestało spełniać wymagania konwencji STCW, bezzwłocznie powiadamia o tym państwa członkowskie, podając przyczyny.

Komisja bezzwłocznie przekazuje sprawę komitetowi, o którym mowa w art. 28 ust. 1.

3. Jeśli państwo członkowskie zamierza wycofać potwierdzenia wszystkich świadectw wydanych przez państwo trzecie, bezzwłocznie informuje Komisję i pozostałe państwa członkowskie o swoim zamiarze, podając przyczyny.

4. Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, ponownie ocenia uznanie danego państwa trzeciego w celu sprawdzenia, czy to państwo spełnia wymagania konwencji STCW.

5. Jeśli wystąpią symptomy wskazujące, że określony morski ośrodek szkolenia zawodowego przestał spełniać wymagania konwencji STCW, Komisja powiadamia zainteresowane państwo, że uznanie krajowych świadectw zostanie wycofane w terminie dwóch miesięcy, o ile nie zostaną podjęte środki zmierzające do zapewnienia zgodności z wszystkimi wymaganiami konwencji STCW.

6. Decyzja w sprawie wycofania uznania podejmowana jest zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 28 ust. 2, w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia przez państwo członkowskie.

Zainteresowane państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu wykonania decyzji.

7. Potwierdzenia uznania świadectw, wydane zgodnie z art. 5 ust. 6 przed datą podjęcia decyzji o wycofaniu uznania państwa trzeciego, pozostają ważne. Marynarze posiadający takie potwierdzenia nie mogą żądać potwierdzenia uznającego wyższe kwalifikacje, o ile nie wynikają one wyłącznie z uzyskania dodatkowej praktyki morskiej.

Artykuł 21**Ponowna ocena**

1. Państwa trzecie uznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 3 akapit pierwszy, w tym również te, o których mowa w art. 19 ust. 6, są systematycznie oceniane przez Komisję, wspomaganą przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, przynajmniej raz na pięć lat, w celu sprawdzenia, czy spełniają one odpowiednie kryteria określone w załączniku II i czy podjęto właściwe środki w celu zapobieżenia oszustwom związanym z wydawaniem świadectw.

2. Komisja określa priorytetowe kryteria oceny państw trzecich na podstawie danych dotyczących efektywności dostarczonych przez kontrolę państwa portu zgodnie z art. 23, jak również informacje odnoszące się do sprawozdań z niezależnych ocen przekazanych przez państwa trzecie zgodnie z sekcją A-I/7 kodu STCW.

3. Komisja przekazuje państwom członkowskim sprawozdanie z wynikami oceny.

Artykuł 22**Kontrola państwa portu**

1. Niezależnie od tego, pod jaką banderą pływa, każdy statek, z wyjątkiem rodzajów statków wyłączonych na podstawie art. 2, w czasie pobytu w portach państw członkowskich, podlega kontroli państwa portu przeprowadzanej przez odpowiednio upoważnionych funkcjonariuszy tego państwa członkowskiego celem sprawdzenia, czy wszyscy marynarze służący na pokładzie objęci wymogiem posiadania świadectwa na mocy konwencji STCW posiadają je lub są w posiadaniu odpowiednich zwolnień.

2. Przeprowadzając kontrolę państwa portu na mocy niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają stosowanie wszystkich odpowiednich przepisów i procedur określonych w dyrektywie 95/21/WE.

Artykuł 23**Procedury kontroli państwa portu**

1. Bez uszczerbku dla dyrektywy 95/21/WE kontrola państwa portu zgodnie z art. 22 ogranicza się do:

- a) weryfikacji potwierdzającej, iż każdy marynarz służący na pokładzie, który musi posiadać świadectwo zgodnie z konwencją STCW, jest w posiadaniu odpowiedniego świadectwa lub ważnego zwolnienia lub też przedstawi dokument dowodzący, iż wniosek o potwierdzenie uznania został złożony organowi w państwie, pod którego banderą służy;
- b) weryfikacji potwierdzającej, iż liczba i świadectwa marynarzy służących na pokładzie są zgodne z wymogami organów

państwa, pod którego banderą służy, w zakresie obsadzania załogą.

2. Zdolność marynarzy danego statku do utrzymania norm obowiązujących w zakresie pełnienia wachty zgodnie z wymogami konwencji STCW jest oceniana zgodnie z częścią A kodu STCW, jeśli istnieją bezspeczne powody, aby sądzić, iż normy te nie są zachowywane ze względu na wystąpienie któregośkolwiek z poniższych przypadków:

- a) statek uczestniczył w kolizji, osiadł na mieliźnie lub został wyrzucony na brzeg;
- b) z płynącego, zakotwiczonego lub zacumowanego statku dokonano zrzutu substancji stanowiącego naruszenie konwencji międzynarodowej;
- c) statek był manewrowany w sposób błędny lub niebezpieczny, przez co nie przestrzegano zasad zachowania na drodze morskiej przyjętych przez IMO lub bezpiecznych praktyk i procedur w zakresie nawigacji;
- d) statek jest pod jakimkolwiek innym względem prowadzony w sposób stanowiący zagrożenie dla osób, mienia lub środowiska;
- e) świadectwo zostało uzyskane w wyniku oszustwa lub posiadaczem świadectwa nie jest osoba, na rzecz której pierwotnie je wystawiono;
- f) statek pływa pod banderą państwa, które nie ratyfikowało konwencji STCW, lub na jego pokładzie znajduje się kapitan, oficer lub marynarz posiadający świadectwo wydane przez państwo trzecie, które nie ratyfikowało konwencji STCW.

3. Niezależnie od weryfikacji świadectwa na podstawie oceny na mocy ust. 2 można wymagać od marynarzy wykazania się odpowiednimi kwalifikacjami w miejscu odbywania służby. Wskazanie takie może obejmować sprawdzenie, czy spełnione zostały wymagania operacyjne w odniesieniu do standardów pełnienia wachty oraz czy na poziomie kwalifikacji marynarza ma miejsce właściwa reakcja na sytuację zagrożenia.

Artykuł 24**Zatrzymanie**

Bez uszczerbku dla dyrektywy 95/21/WE następujące braki, w zakresie, w jakim funkcjonariusz przeprowadzający kontrolę państwa portu stwierdził, iż stanowią one zagrożenie dla osób, mienia lub środowiska, stanowią zgodnie z niniejszą dyrektywą jedyne podstawy zatrzymania przez państwo członkowskie statku:

- a) brak świadectw u marynarzy, nieposiadanie odpowiednich świadectw, nieposiadanie ważnych zwolnień lub niemożność przedstawienia dowodu w postaci dokumentu zaświadczającego, iż wniosek o potwierdzenie został złożony organowi państwa, pod którego banderą służy;

- b) niestosowanie się do odpowiednich wymogów państwa, pod którego banderą służą, dotyczących bezpiecznego obsadzenia załogi;
- c) niezgodność ustaleń w zakresie nawigacji lub wachty w siłowni z wymogami określonymi dla statku przez państwo, pod którego banderą pływa;
- d) nieobecność w czasie wachty osoby posiadającej kwalifikacje konieczne do obsługi sprzętu niezbędnego dla bezpiecznej nawigacji, komunikacji radiowej w zakresie bezpieczeństwa lub zapobiegania zanieczyszczaniu morza;
- e) niemożność okazania dowodu biegłości zawodowej w zakresie obowiązków przydzielonych marynarzom w odniesieniu do bezpieczeństwa statku oraz zapobiegania zanieczyszczeniu;
- f) niemożność zapewnienia na początkową wachtę podczas rejsu oraz kolejne następujące po sobie wachty, osób odpowiednio wypoczętych i zdolnych do pracy.

Artykuł 25

Regularne monitorowanie zgodności

Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 226 Traktatu Komisja, wspierana przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, sprawdza w regularnych odstępach czasu i co najmniej raz na pięć lat, czy państwa członkowskie stosują się do minimalnych wymogów zawartych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 26

Sprawozdania

1. W terminie do dnia 14 grudnia 2008 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny w oparciu o szczegółową analizę oraz ocenę postanowień konwencji STCW, ich wdrożenia oraz uzyskane nowe dane dotyczące zależności między poziomem wykształcenia załóg statków a bezpieczeństwem.

2. W terminie do dnia 20 października 2010 r., Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę, sporządzone na podstawie informacji uzyskanych na podstawie art. 25.

W sprawozdaniu tym Komisja dokonuje analizy przestrzegania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich i, w razie potrzeby, przedstawia projekty dodatkowych środków.

Artykuł 27

Zmiana

1. Niniejsza dyrektywa może zostać zmieniona przez Komisję w celu zastosowania, do celów niniejszej dyrektywy, kolejnych zmian w przepisach międzynarodowych, o których mowa w art. 1 pkt 16, 17, 18, 23 i 24, które weszły w życie.

Niniejsza dyrektywa może również zostać zmieniona przez Komisję w celu zastosowania, do celów niniejszej dyrektywy, odpowiednich zmian w przepisach wspólnotowych.

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 28 ust. 3.

2. Po przyjęciu nowych instrumentów lub protokołów do konwencji STCW Rada, na wniosek Komisji, decyduje, uwzględniając procedury parlamentarne państw członkowskich oraz odpowiednie procedury w ramach IMO, w sprawie szczegółowych ustaleń dotyczących ratyfikacji takich nowych instrumentów lub protokołów, przy jednoczesnym zapewnieniu, iż są one stosowane w państwach członkowskich jednolicie i jednocześnie.

3. Zmiany w międzynarodowych dokumentach określonych w art. 1 pkt 16, 17, 18, 21, 22 i 24 mogą zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającego Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ⁽¹⁾.

Artykuł 28

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 2099/2002.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi osiem tygodni.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.

Artykuł 29

Przepisy przejściowe

W przypadku gdy państwo członkowskie, na mocy art. 12, ponownie wydaje lub przedłuży ważność świadectw, które pierwotnie wydało na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lutego 1997 r., może ono, według własnego uznania, w sposób następujący zastąpić ograniczenia dotyczące pojemności, umieszczone w pierwotnych świadectwach:

- a) wyrazy „200 ton rejestrowych brutto” mogą zostać zastąpione wyrazami „500 ton brutto”;
- b) wyrazy „1 600 ton rejestrowych brutto” mogą zostać zastąpione wyrazami „3 000 ton brutto”.

Artykuł 30

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają systemy sankcji za naruszanie przepisów krajowych przyjętych na mocy z art. 1, 3, 5, 7, art. 9–15, art. 17, 18, 19, 22, 23, 24 i 29 oraz załączników I i II, oraz podejmują wszelkie niezbędne środki celem zapewnienia ich stosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Artykuł 31

Informowanie

Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty wszystkich przepisów, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Komisja informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 32

Uchylenie

Dyrektywa 2001/25/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku III część A, traci moc bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich w zakresie terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku III część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku IV.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 34

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 19 listopada 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
J.-P. JOUYET
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYMOGI SZKOLENIOWE KONWENCJI STCW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

1. Prawidła określone w niniejszym załączniku są uzupełniane obowiązkowymi przepisami części A kodu STCW, z wyjątkiem prawidła VIII/2 w rozdziale VIII.

Wszelkie odniesienia do wymogów zawartych w prawidle stanowią również odniesienie do odpowiedniej sekcji części A kodu STCW.

2. Państwa członkowskie zapewniają odpowiedni poziom znajomości języka przez marynarzy, jak to zostało określone w sekcjach A-II/1, A-III/1, A-IV/2 i A-II/4 kodu STCW, tak aby byli oni w stanie pełnić swoje szczególne obowiązki na statku pływającym pod banderą przyjmującego państwa członkowskiego.
3. Część A kodu STCW zawiera standardy kompetencji, wymagane od kandydatów wnioskujących o wydanie i przedłużenie ważności świadectw uprawnień na podstawie przepisów konwencji STCW. Celem wyjaśnienia powiązania między postanowieniami rozdziału VII, dotyczącymi świadectw alternatywnych oraz postanowieniami rozdziałów I, II i IV, umiejętności ustalone w ramach standardów kompetencji, są odpowiednio pogrupowane, na podstawie siedmiu następujących funkcji:

- 1) nawigacja;
- 2) przeładunek i sztauowanie;
- 3) kontrola funkcjonowania statku i opieki nad osobami znajdującymi się na pokładzie;
- 4) technika okrętowa;
- 5) elektryka, elektronika i technika regulacji;
- 6) konserwacja i naprawa;
- 7) radiokomunikacja,

na następujących poziomach odpowiedzialności:

- 1) poziom zarządzania;
- 2) poziom operacyjny;
- 3) poziom pomocniczy.

Funkcje i poziomy odpowiedzialności określają podtytuły w tabelach standardów kompetencji określonych w rozdziałach II, III i IV części A kodu STCW.

ROZDZIAŁ II

KAPITAN i DZIAŁ POKŁADOWY

Prawidło II/1

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla oficerów odpowiedzialnych za wachtę nawigacyjną na statkach o pojemności brutto 500 i powyżej

1. Każdy oficer odpowiedzialny za wachtę nawigacyjną służący na statku morskim o pojemności brutto 500 i powyżej musi posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. mieć ukończone 18 lat;

- 2.2. odbyć zatwierdzoną praktykę morską nie krótszą niż rok w ramach zatwierdzonego programu szkoleniowego obejmującego szkolenie pokładowe spełniające wymogi określone w sekcji A-II/1 kodu STCW, która jest udokumentowana w zatwierdzonym dzienniku szkoleniowym lub też odbyć praktykę morską nie krótszą niż trzy lata;
- 2.3. pełnić w czasie wymaganej praktyki morskiej obowiązki w zakresie wachty na mostku pod nadzorem kapitana lub wykwalifikowanego oficera przez okres co najmniej sześciu miesięcy;
- 2.4. spełniać mające zastosowanie wymogi rozdziału IV, stosownie do przypadku, dotyczące wykonywania zaplanowanych obowiązków w zakresie służby radiowej zgodnie z Regulaminem Radiokomunikacyjnym;
- 2.5. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać wymogi standardów kompetencji określonych w sekcji A-II/1 kodu STCW.

Prawidło II/2

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla kapitanów i starszych oficerów na statkach o pojemności brutto 500 i powyżej

Kapitan i starszy oficer na statkach o pojemności brutto 3 000 i powyżej

1. Każdy kapitan i starszy oficer na statkach morskich o pojemności brutto 3 000 i powyżej musi posiadać odpowiednie świadectwa.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi:
 - 2.1. spełniać wymogi dotyczące wydawania świadectwa dla oficera odpowiedzialnego za wachtę nawigacyjną na statkach o pojemności brutto 500 i powyżej oraz odbyć zatwierdzoną praktykę morską w tym charakterze:
 - 2.1.1. w przypadku świadectwa dla starszego oficera – co najmniej 12-miesięczną; oraz
 - 2.1.2. w przypadku świadectwa dla kapitana – co najmniej 36 miesięcy; okres ten może zostać jednak skrócony do nie mniej niż 24 miesięcy, jeśli co najmniej 12 miesięcy tej praktyki morskiej dana osoba pełniła w charakterze starszego oficera;
 - 2.2. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać wymogi standardów kompetencji określonych w sekcji A-II/2 kodu STCW dotyczące kapitanów i starszych oficerów na statkach o pojemności brutto 3 000 i powyżej.

Kapitan i starszy oficer na statkach o pojemności brutto od 500 do 3 000

3. Każdy kapitan i starszy oficer na statkach o pojemności brutto od 500 do 3 000 musi posiadać odpowiednie świadectwa.
4. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi:
 - 4.1. w przypadku świadectwa dla starszego oficera – spełniać wymogi dotyczące oficerów odpowiedzialnych za wachtę nawigacyjną na statkach o pojemności brutto 500 i powyżej;
 - 4.2. w przypadku świadectwa dla kapitana – spełniać wymogi dotyczące starszych oficerów odpowiedzialnych za wachtę nawigacyjną na statkach o pojemności brutto 500 i powyżej oraz odbyć w tym charakterze zatwierdzoną praktykę morską trwającą co najmniej 36 miesięcy; okres ten może zostać jednak skrócony do nie mniej niż 24 miesięcy, jeśli co najmniej 12 miesięcy tej praktyki morskiej dana osoba pełniła w charakterze starszego oficera;
 - 4.3. ukończyć zatwierdzone szkolenie oraz spełniać wymogi standardów kompetencji określonych w sekcji A-II/2 kodu STCW dotyczących kapitanów i starszych oficerów na statkach o pojemności brutto od 500 do 3 000.

*Prawidło II/3***Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące świadectw dla oficerów odpowiedzialnych za wachtę nawigacyjną i kapitanów na statkach o pojemności brutto poniżej 500***Statki nieuczestniczące w żegludze przybrzeżnej*

1. Każdy oficer odpowiedzialny za wachtę nawigacyjną, służący na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 nieuczestniczącym w żegludze przybrzeżnej, musi posiadać odpowiednie świadectwo obowiązujące dla statków o pojemności brutto 500 i powyżej.
2. Każdy kapitan, służący na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 nieuczestniczącym w żegludze przybrzeżnej, musi posiadać odpowiednie świadectwo uprawniające do służby w charakterze kapitana na statkach o pojemności brutto od 500 do 3 000.

*Statki uczestniczące w żegludze przybrzeżnej**Oficer odpowiedzialny za wachtę nawigacyjną*

3. Każdy oficer odpowiedzialny za wachtę nawigacyjną, służący na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 uczestniczącym w żegludze przybrzeżnej, musi posiadać odpowiednie świadectwo.
4. Każdy kandydat, wnioskujący o wydanie świadectwa uprawniającego do pełnienia funkcji oficera odpowiedzialnego za wachtę nawigacyjną na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 uczestniczącym w żegludze przybrzeżnej, musi spełniać następujące warunki:
 - 4.1. mieć ukończone 18 lat;
 - 4.2. odbyć:
 - 4.2.1. specjalne szkolenie obejmujące należyty okres odpowiedniej praktyki morskiej, zgodnie z wymogami określonymi przez administrację; lub
 - 4.2.2. zatwierdzoną praktykę morską w dziale pokładowym trwającą nie krócej niż trzy lata;
 - 4.3. spełniać mające zastosowanie wymogi rozdziału IV, stosownie do przypadku, dotyczące wykonywania zaplanowanych obowiązków radiowych zgodnie z Regulaminem Radiokomunikacyjnym;
 - 4.4. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać standardy kompetencji określone w sekcji A-II/3 kodu STCW dotyczące oficerów odpowiedzialnych za wachtę nawigacyjną na statkach o pojemności brutto poniżej 500 uczestniczących w żegludze przybrzeżnej.

Kapitan

5. Każdy kapitan służący na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 uczestniczącym w żegludze przybrzeżnej musi posiadać odpowiednie świadectwo.
6. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa uprawniającego do pełnienia funkcji kapitana na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 uczestniczącym w żegludze przybrzeżnej musi spełniać następujące warunki:
 - 6.1. mieć ukończone 20 lat;
 - 6.2. odbyć zatwierdzoną praktykę morską trwającą co najmniej 12 miesięcy w charakterze oficera odpowiedzialnego za wachtę nawigacyjną;
 - 6.3. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać standardy kompetencji określone w sekcji A-II/3 kodu STCW dotyczące kapitanów na statkach o pojemności brutto poniżej 500 uczestniczących w żegludze przybrzeżnej.
7. Wyłączenia

Jeśli administracja uzna, iż rozmiar statku oraz warunki odbywania na nim rejsów powodują, że spełnienie wymogów niniejszego prawidła w całości oraz sekcji A-II/3 kodu STCW jest nieuzasadnione lub niewykonalne, może w tym zakresie wyłączyć kapitana oraz oficera odpowiedzialnego za wachtę nawigacyjną na takim statku lub klasie statków z obowiązku spełniania niektórych wymogów, uwzględniając bezpieczeństwo wszystkich statków, jakie mogą pływać na tych samych wodach.

*Prawidło II/4***Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla marynarzy pełniących wachtę nawigacyjną**

1. Każdy marynarz pełniący wachtę nawigacyjną na statkach morskich o pojemności brutto 500 i powyżej, poza marynarzami odbywającymi szkolenie oraz marynarzami, których obowiązki w trakcie pełnienia wachty nie wymagają kwalifikacji, musi posiadać odpowiednie świadectwo zezwalające im na pełnienie tych obowiązków.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. mieć ukończone 16 lat;
 - 2.2. odbyć:
 - 2.2.1. zatwierdzoną praktykę morską obejmującą co najmniej sześciomiesięczne szkolenie i doświadczenie; lub
 - 2.2.2. specjalne szkolenie – bądź to przed wyjściem w morze, bądź to na pokładzie statku – obejmujące zatwierdzony okres praktyki morskiej trwający nie mniej niż dwa miesiące;
 - 2.3. spełniać wymogi określone w sekcji A-II/4 kodu STCW.
3. Praktyka morska, szkolenie i doświadczenie wymagane w ppkt 2.2.1 i 2.2.2 związane są z funkcjami w zakresie pełnienia wachty nawigacyjnej i obejmują wykonywanie obowiązków pod bezpośrednim nadzorem kapitana, oficera odpowiedzialnego za wachtę nawigacyjną lub odpowiednio wykwalifikowanego marynarza.
4. Państwo członkowskie może uznać, że marynarze spełnili wymogi niniejszego prawidła, jeśli odbyli służbę w odpowiednim charakterze w dziale pokładowym, trwającą co najmniej jeden rok w ciągu ostatnich pięciu lat poprzedzających wejście w życie konwencji STCW w danym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ III**DZIAŁ MASZYNOWY***Prawidło III/1***Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla oficerów odpowiedzialnych za wachtę w tradycyjnej siłowni z bezpośrednim nadzorem lub mechaników wyznaczonych do pełnienia dyżuru w siłowni okresowo bezzałogowej**

1. Każdy oficer odpowiedzialny za wachtę w tradycyjnej siłowni z bezpośrednim nadzorem lub mechanik wyznaczony do pełnienia dyżuru w siłowni okresowo bezzałogowej na statku morskim o mocy maszyn głównych 750 kW i powyżej musi posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. mieć ukończone 18 lat;
 - 2.2. odbyć co najmniej sześciomiesięczną praktykę morską w dziale maszynowym zgodnie z przepisami sekcji A-III/1 kodu STCW;
 - 2.3. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie trwające co najmniej 30 miesięcy, obejmujące szkolenie pokładowe udokumentowane w zatwierdzonym dzienniku szkoleniowym oraz spełniać standardy kompetencji określone w sekcji A-III/1 kodu STCW.

*Prawidło III/2***Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla starszych mechaników i drugich mechaników na statkach o mocy maszyn głównych 3 000 kW i powyżej**

1. Każdy starszy mechanik i drugi mechanik na statkach morskich o mocy maszyn głównych 3 000 kW i powyżej musi posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. spełniać wymogi dotyczące oficerów odpowiedzialnych za wachtę w siłowni oraz:
 - 2.1.1. do uzyskania świadectwa dla drugiego mechanika – odbyć co najmniej 12-miesięczną zatwierdzoną praktykę morską w charakterze pomocniczego mechanika lub mechanika; oraz
 - 2.1.2. do uzyskania świadectwa dla starszego mechanika – odbyć co najmniej 36-miesięczną zatwierdzoną praktykę morską, z czego co najmniej 12 miesięcy w charakterze mechanika w odpowiedzialnej funkcji, posiadając niezbędne kwalifikacje konieczne do pełnienia służby w charakterze drugiego mechanika;
 - 2.2. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać standardy kompetencji określone w sekcji A-III/2 kodu STCW.

*Prawidło III/3***Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla starszych mechaników i drugich mechaników na statkach o mocy maszyn głównych od 750 kW do 3 000 kW**

1. Każdy starszy mechanik oraz drugi mechanik na statkach morskich o mocy maszyn głównych od 750 kW do 3 000 kW musi posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. spełniać wymogi dotyczące udzielenia świadectw dla oficerów odpowiedzialnych za wachtę w siłowni oraz:
 - 2.1.1. do uzyskania świadectwa dla drugiego mechanika – odbyć co najmniej 12-miesięczną zatwierdzoną praktykę morską w charakterze pomocniczego mechanika lub mechanika; oraz
 - 2.1.2. do uzyskania świadectwa dla starszego mechanika – odbyć co najmniej 24-miesięczną zatwierdzoną praktykę morską, z czego co najmniej 12 miesięcy służby, posiadając kwalifikacje konieczne do pełnienia służby w charakterze drugiego mechanika;
 - 2.2. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać standardy kompetencji określone w sekcji A-III/3 kodu STCW.
3. Każdy mechanik posiadający kwalifikacje konieczne do pełnienia służby w charakterze drugiego mechanika na statkach o mocy maszyn głównych 3 000 kW i powyżej może pełnić funkcję starszego mechanika na statkach o mocy maszyn głównych poniżej 3 000 kW, pod warunkiem że pełnił co najmniej 12-miesięczną zatwierdzoną praktykę morską w charakterze mechanika w odpowiedzialnej funkcji i zostało to potwierdzone w świadectwie.

*Prawidło III/4***Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla marynarzy pełniących wachtę w tradycyjnej siłowni z bezpośrednim nadzorem lub wyznaczonych do pełnienia dyżuru w siłowni okresowo bezzałogowej**

1. Każdy marynarz pełniący wachtę w tradycyjnej siłowni z bezpośrednim nadzorem lub wyznaczony do pełnienia dyżuru w siłowni okresowo bezzałogowej na statkach morskich o mocy maszyn głównych 750 kW i powyżej, poza marynarzami odbywającymi szkolenie oraz marynarzami, których obowiązki wachtowe nie wymagają kwalifikacji, musi posiadać odpowiednie świadectwo zezwalające im na pełnienie tych obowiązków.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. mieć ukończone 16 lat;

- 2.2. odbyć:
 - 2.2.1. zatwierdzoną praktykę morską obejmującą co najmniej sześciomiesięczne szkolenie i doświadczenie; lub
 - 2.2.2. specjalne szkolenie – bądź to przed wyjściem w morze, bądź to na pokładzie statku – obejmujące zatwierdzony okres praktyki morskiej trwający co najmniej dwa miesiące;
- 2.3. spełniać wymogi określone w sekcji A-II/4 kodu STCW.
3. Praktyka morska, szkolenie i doświadczenie wymagane w ppkt 2.2.1 i 2.2.2 związane jest z funkcjami w zakresie pełnienia wachty w siłowni i obejmuje wykonywanie obowiązków pod bezpośrednim nadzorem wykwalifikowanego mechanika lub wykwalifikowanego marynarza.
4. Państwo członkowskie może uznać, że marynarze spełnili wymogi niniejszego prawidła, jeśli odbyli służbę w odpowiednim charakterze w dziale maszynowym, trwającą co najmniej jeden rok w ciągu ostatnich pięciu lat poprzedzających wejście w życie konwencji STCW w danym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ IV

RADIOKOMUNIKACJA I RADIOOPERATORZY

Uwaga wyjaśniająca

Obowiązkowe przepisy dotyczące wachty radiowej określone są w Regulaminie Radiokomunikacyjnym oraz w konwencji SOLAS 74, z późniejszymi zmianami. Przepisy dotyczące konserwacji i napraw urządzeń radiowych określone są w konwencji SOLAS 74, z późniejszymi zmianami, oraz wytycznych przyjętych przez Międzynarodową Organizację Morską.

Prawidło IV/1

Zastosowanie

1. Z wyjątkiem pkt 2, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do radiooperatorów na statkach pływających w ramach Światowego Morskiego Systemu Łączności Alarmowej i Bezpieczeństwa (GMDSS) zgodnie z wymogami określonymi w konwencji SOLAS 74, z późniejszymi zmianami.
2. Od radiooperatorów na statkach, w stosunku do których nie istnieje obowiązek spełnienia wymogów GMDSS zawartych w rozdziale IV konwencji SOLAS 74, nie wymaga się spełniania wymogów niniejszego rozdziału. Mimo powyższego, radiooperatorzy na tych statkach muszą spełniać wymogi określone w Regulaminie Radiokomunikacyjnym. Administracja zapewnia, iż w stosunku do takich radiooperatorów wydaje się lub uznaje odpowiednie świadectwa zgodnie z Regulaminem Radiokomunikacyjnym.

Prawidło IV/2

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw dla radiooperatorów GMDSS

1. Każda osoba odpowiedzialna za wykonywanie obowiązków radiowych na statku, w stosunku do którego istnieje wymóg uczestnictwa w GMDSS, musi posiadać odpowiednie świadectwo dotyczące GMDSS, wydane lub uznane przez administrację zgodnie z przepisami Regulaminu Radiokomunikacyjnego.
2. Dodatkowo każda osoba wnioskująca o wydanie świadectwa, zgodnie z niniejszym prawidłem, uprawniającego do służby na statku, który musi, na mocy konwencji SOLAS 74, z późniejszymi zmianami, być wyposażony w instalację radiową, musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. mieć ukończone 18 lat; oraz
 - 2.2. ukończyć zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniać standardy kompetencji określone w sekcji A-IV/2 kodu STCW.

ROZDZIAŁ V

SPECJALNE WYMOGI SZKOLENIOWE DLA PERSONELU NA NIEKTÓRYCH RODZAJACH STATKÓW

Prawidło V/1

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wyszkolenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów i marynarzy na zbiornikowcach

1. Oficerowie i marynarze, którym przydzielono konkretne obowiązki i zadania związane z ładunkiem i sprzętem przeładunkowym na zbiornikowcach, oprócz szkolenia wymaganego na mocy prawidła VI/1 muszą ukończyć na ładzie zatwierdzony kurs przeciwpożarowy oraz odbyć:

- 1.1. co najmniej trzymiesięczną zatwierdzoną praktykę morską na zbiornikowcach celem zdobycia odpowiedniej znajomości bezpiecznych praktyk operacyjnych; lub
- 1.2. zatwierdzony kurs skoncentrowany na zaznajomieniu się ze zbiornikowcami, obejmujący co najmniej program nauczania podany w sekcji A-V/1 kodu STCW.

Administracja może jednak przyjąć krótszy okres służby poddanej nadzorowi niż przewidziany w ppkt 1.1, pod warunkiem że:

- 1.3. tak przyjęty okres nie jest krótszy niż jeden miesiąc;
 - 1.4. zbiornikowiec ma pojemność brutto poniżej 3 000;
 - 1.5. czas trwania każdego rejsu, w którym uczestniczy zbiornikowiec w tym okresie, nie przekracza 72 godzin;
 - 1.6. charakterystyki zbiornikowca oraz liczba rejsów oraz operacji załadunku i wyładunku dokonanych w tym okresie pozwalają na zdobycie tego samego poziomu wiedzy i doświadczenia.
2. Kapitanowie, starsi mechanicy, starsi oficerowie, drudzy mechanicy oraz wszelkie osoby bezpośrednio odpowiedzialne za załadunek i wyładunek oraz tranzyt lub przeładunek ładunku, oprócz spełniania wymogów określonych w ppkt 1.1 lub 1.2, muszą:
 - 2.1. posiadać doświadczenie odpowiednie dla ich obowiązków na tym rodzaju zbiornikowca, na którym odbywają służbę; oraz
 - 2.2. ukończyć zatwierdzony specjalistyczny program szkoleniowy, obejmujący co najmniej te przedmioty określone w sekcji A-V/1 kodu STCW, które są odpowiednie dla ich obowiązków na zbiornikowcu przewożącym ropę, chemikaliowcu lub zbiornikowcu przewożącym gaz płynny, na którym odbywają służbę.
 3. W okresie dwóch lat od wejścia w życie konwencji STCW w danym państwie członkowskim można uznać, iż marynarze spełnili wymogi określone w ppkt 2.2, jeśli odbyli oni służbę w odpowiednim charakterze na pokładzie danego zbiornikowca, trwającą co najmniej rok w okresie poprzedzających pięciu lat.
 4. Administracje zapewniają wydawanie odpowiednich świadectw kapitanom i oficerom posiadającym kwalifikacje zgodnie z – odpowiednio – pkt 1 lub 2, lub, aby należyście potwierdzone zostało istniejące świadectwo. Każdy marynarz posiadający takie kwalifikacje otrzymuje odpowiednie świadectwo.

Prawidło V/2

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wyszkolenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy oraz innego personelu na statkach pasażerskich typu ro-ro

1. Niniejsze prawidło stosuje się do kapitanów, oficerów, marynarzy oraz innego personelu zatrudnionego na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro uczestniczących w rejsach międzynarodowych. Administracje określają odpowiedniość stosowania tych wymogów względem personelu zatrudnionego na statkach pasażerskich typu ro-ro uczestniczących w rejsach krajowych.
2. Przed powierzeniem im obowiązków pokładowych na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro marynarze muszą ukończyć szkolenie wymagane w pkt 4–8 zgodnie z ich funkcją, obowiązkami i zadaniami.
3. Marynarze objęci wymogiem odbycia szkolenia zgodnie z pkt 4, 7 i 8 w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat podejmują odpowiednie szkolenie odświeżające lub przedkładają dowody uzyskania wymaganego standardu umiejętności w ciągu ostatnich pięciu lat.
4. Kapitanowie, oficerowie oraz inny personel wyznaczony na wykazach apelowych do pomocy pasażerom w przypadkach zagrożenia na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro muszą ukończyć szkolenie w zakresie kierowania tłumem, zgodnie z wyszczególnieniem w sekcji A-V/2 ust. 1 kodu STCW.

5. Kapitanowie, oficerowie oraz inny personel wyznaczony do wykonania konkretnych obowiązków i zadań na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro muszą ukończyć szkolenie w zakresie zaznajomienia się ze statkiem określone w sekcji A-V/2 ust. 2 kodu STCW.
6. Personel bezpośrednio obsługujący pasażerów w części pasażerskiej statku na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro musi ukończyć szkolenie w zakresie bezpieczeństwa określone w sekcji A-V/2 ust. 3 kodu STCW.
7. Kapitanowie, starsi oficerowie, starsi mechanicy, drudzy mechanicy oraz wszelkie osoby, bezpośrednio odpowiedzialne za zaokrętowanie i sprowadzenie na ląd pasażerów, załadunek lub wyładunek, zabezpieczanie ładunku oraz zamknięcie otworów ładunkowych w kadłubie statków pasażerskich typu ro-ro muszą ukończyć zatwierdzone szkolenie w zakresie bezpieczeństwa pasażerów, ładunku oraz integralności kadłuba określone w sekcji A-V/2 ust. 4 kodu STCW.
8. Kapitanowie, starsi oficerowie, starsi mechanicy, drudzy mechanicy oraz wszelkie osoby odpowiedzialne za bezpieczeństwo pasażerów w przypadkach zagrożenia na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro muszą ukończyć zatwierdzone szkolenie w zakresie zarządzania kryzysowego i zachowania ludzkiego określone w sekcji A-V/2 ust. 5 kodu STCW.
9. Administracje zapewniają wydanie każdej osobie, która została uznana za posiadającą odpowiednie kwalifikacje, na podstawie przepisów niniejszego prawidła dokumentu potwierdzającego ukończenie szkolenia.

Prawidło V/3

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wyszkolenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy oraz innego personelu na statkach pasażerskich innych niż statki pasażerskie typu ro-ro

1. Niniejsze prawidło stosuje się do kapitanów, oficerów, marynarzy oraz innego personelu zatrudnionego na pokładzie statków pasażerskich, innych niż statki pasażerskie typu ro-ro, uczestniczących w rejsach międzynarodowych. Administracje określają odpowiedniość stosowania tych wymogów względem personelu zatrudnionego na statkach pasażerskich uczestniczących w rejsach krajowych.
2. Przed powierzeniem im obowiązków pokładowych na pokładzie statków pasażerskich, marynarze muszą ukończyć szkolenie wymagane pkt 4–8 zgodnie z ich funkcją, obowiązkami i zadaniami.
3. Marynarze objęci wymogiem odbycia szkolenia zgodnie z pkt 4, 7 i 8 w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat podejmują odpowiednie szkolenie odnawiające lub przedkładają dowody uzyskania wymaganego standardu umiejętności w ciągu ostatnich pięciu lat.
4. Personel wyznaczony na wykazach apelowych do pomocy pasażerom w przypadkach zagrożenia na pokładzie statków pasażerskich musi ukończyć szkolenie w zakresie kierowania tłumem, zgodnie z wyszczególnieniem w sekcji A-V/3 ust. 1 kodu STCW.
5. Kapitanowie, oficerowie oraz inny personel wyznaczony do wykonania konkretnych obowiązków i zadań na pokładzie statków pasażerskich ukończyli szkolenie w zakresie zaznajomienia się ze statkiem określone w sekcji A-V/3 ust. 2 kodu STCW.
6. Personel bezpośrednio obsługujący pasażerów w części pasażerskiej statku na pokładzie statków pasażerskich musi ukończyć szkolenie w zakresie bezpieczeństwa określone w sekcji A-V/3 ust. 3 kodu STCW.
7. Kapitanowie, oficerowie oraz wszystkie inne osoby odpowiedzialne bezpośrednio za załadunek i wyładunek pasażerów muszą ukończyć zatwierdzone szkolenie w zakresie bezpieczeństwa pasażerów określone w sekcji A-V/3 ust. 4 kodu STCW.
8. Kapitanowie, starsi oficerowie, starsi mechanicy, drudzy mechanicy oraz wszelkie osoby odpowiedzialne za bezpieczeństwo pasażerów w przypadkach zagrożenia na pokładzie statków pasażerskich muszą ukończyć zatwierdzone szkolenie w zakresie zarządzania kryzysowego i zachowania ludzkiego określone w sekcji A-V/3 ust. 5 kodu STCW.
9. Administracje zapewniają wydanie każdej osobie, która została uznana za posiadającą odpowiednie kwalifikacje, na podstawie przepisów niniejszego prawidła dokumentu potwierdzającego ukończenie szkolenia.

ROZDZIAŁ VI

FUNKCJE DOTYCZĄCE PRZYPADKÓW ZAGROŻENIA, BEZPIECZEŃSTWA PRACY, OPIEKI MEDYCZNEJ I RATOWNICTWA

Prawidło VI/1

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące zaznajomienia się, podstawowego wykształcenia w zakresie bezpieczeństwa i instrukcji dla wszystkich marynarzy

Marynarze zaznajamiają się oraz przechodzą podstawowe szkolenie lub otrzymują instrukcje w zakresie bezpieczeństwa, zgodnie z sekcją A-VI/1 kodu STCW, oraz muszą spełniać odpowiedni standard kompetencji w niej określony.

Prawidło VI/2

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące wydawania świadectw biegłości w zakresie ratownictwa, łodzi ratunkowych oraz szybkich łodzi ratunkowych

1. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa biegłości w zakresie ratownictwa, łodzi ratunkowych innych niż szybkie łodzie ratunkowe musi spełniać następujące warunki:
 - 1.1. mieć ukończone 18 lat;
 - 1.2. odbyć co najmniej 12-miesięczną zatwierdzoną praktykę morską lub uczestniczyć w zatwierdzonym kursie szkoleniowym oraz odbyć zatwierdzoną, co najmniej sześciomiesięczną praktykę morską;
 - 1.3. spełniać standardy kompetencji wymagane do wydania świadectwa biegłości w zakresie ratownictwa i łodzi ratunkowych określone w sekcji A-VI/2 ust. 1–4 kodu STCW.
2. Każdy kandydat wnioskujący o wydanie świadectwa biegłości w zakresie szybkich łodzi ratunkowych musi spełniać następujące warunki:
 - 2.1. posiadać świadectwo biegłości w zakresie ratownictwa i łodzi ratunkowych innych niż szybkie łodzie ratunkowe;
 - 2.2. odbyć zatwierdzony kurs szkoleniowy;
 - 2.3. spełniać standardy kompetencji wymagane do wydania świadectwa biegłości w zakresie szybkich łodzi ratunkowych określone w sekcji A-VI/2 ust. 5–8 kodu STCW.

Prawidło VI/3

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące zaawansowanego wykształcenia przeciwpożarowego

1. Marynarze wyznaczeni do kontrolowania działań przeciwpożarowych muszą pomyślnie ukończyć zaawansowane szkolenie dotyczące technik walki z ogniem, ze szczególnym uwzględnieniem aspektów organizacji, taktyki i dowodzenia, zgodnie z przepisami sekcji A-VI/3 kodu STCW oraz muszą spełniać odpowiedni standard kompetencji w niej określony.
2. W przypadkach gdy zaawansowane szkolenie przeciwpożarowe nie jest uwzględnione w ramach kwalifikacji wymaganych do otrzymania świadectwa, wydawane jest specjalne świadectwo lub, stosownie do przypadku, dokument potwierdzający, iż jego posiadacz odbył zaawansowane szkolenie przeciwpożarowe.

Prawidło VI/4

Obowiązkowe wymogi minimalne dotyczące udzielania pierwszej pomocy medycznej oraz opieki medycznej

1. Marynarze wyznaczeni do udzielania pierwszej pomocy medycznej na pokładzie statków muszą spełniać standard kompetencji w zakresie pierwszej pomocy medycznej określony w sekcji A-VI/4 ust. 1, 2 i 3 kodu STCW.
2. Marynarze odpowiedzialni za opiekę medyczną na pokładzie statków muszą spełniać standard kompetencji w zakresie opieki medycznej określony w sekcji A-VI/4 ust. 4, 5 i 6 kodu STCW.
3. W przypadkach gdy szkolenie w zakresie pierwszej pomocy medycznej lub opieki medycznej nie jest uwzględnione w ramach kwalifikacji wymaganych do otrzymania świadectwa, wydaje się specjalne świadectwo lub, stosownie do przypadku, dokument potwierdzający, iż jego posiadacz odbył szkolenie w zakresie pierwszej pomocy medycznej lub opieki medycznej.

ROZDZIAŁ VII

ŚWIADECTWA ALTERNATYWNE

Prawidło VII/1

Wydawanie świadectw alternatywnych

1. Niezależnie od określonych w rozdziałach II i III niniejszego załącznika wymogów dotyczących wydawania świadectw państwa członkowskie mogą zdecydować się wydawać lub wyrażać zgodę na wydawanie świadectw innych niż określone w prawidłach zawartych w tych rozdziałach, pod warunkiem że:
 - 1.1. powiązane funkcje i poziomy odpowiedzialności, jakie widnieć mają na świadectwach i potwierdzeniach, wybrane są spośród funkcji i poziomów identycznych z określonymi w sekcjach A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4, A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4 oraz A-IV/2 kodu STCW;
 - 1.2. kandydaci ukończyli zatwierdzone kształcenie i szkolenie oraz spełniają wymogi w zakresie standardów kompetencji określonych w odpowiednich sekcjach kodu STCW i zgodnie z ustaleniami sekcji A-VII/1 tego kodu, w odniesieniu do funkcji i stopni, jakie widnieć mają na świadectwach i potwierdzeniach;
 - 1.3. kandydaci odbyli zatwierdzoną praktykę morską odpowiednią do wykonywania funkcji i stopni, jakie widnieć mają na świadectwie. Minimalny czas trwania praktyki morskiej musi być równoważny z czasem trwania praktyki morskiej określonym w rozdziałach II i III niniejszego załącznika. Minimalny czas trwania praktyki morskiej nie może jednak być krótszy niż określony w sekcji A-VII/2 kodu STCW;
 - 1.4. kandydaci wnioskujący o wydanie świadectwa mający wykonywać funkcje nawigacyjne na poziomie operacyjnym muszą spełniać mające zastosowanie wymogi zawarte w prawidłach zawartych w rozdziale IV, stosownie do przypadku, dotyczące wykonywania wyznaczonych obowiązków radiowych zgodnie z Regulaminem Radiokomunikacyjnym;
 - 1.5. świadectwa wydawane są zgodnie z wymogami art. 11 oraz przepisami rozdziału VII kodu STCW.
2. Żadne świadectwo nie może zostać wydane na podstawie niniejszego rozdziału, jeśli państwo członkowskie nie przekazało Komisji informacji wymaganych na mocy konwencji STCW.

Prawidło VII/2

Wydawanie świadectw dla marynarzy

Każdy marynarz pełniący jakąkolwiek funkcję lub zespół funkcji określonych w tabelach A-II/1, A-II/2, A-II/3 lub A-II/4 w rozdziale II lub w tabelach A-III/1, A-III/2, A-III/4 w rozdziale III lub A-IV/2 rozdziału IV kodu STCW musi posiadać odpowiednie świadectwo.

Prawidło VII/3

Zasady dotyczące wydawania świadectw alternatywnych

1. Państwo członkowskie decydujące się na wydanie lub zezwolenie na wydawanie świadectw alternatywnych musi zapewnić przestrzeganie następujących zasad:
 - 1.1. nie jest tworzony żaden system wydawania świadectw alternatywnych, jeśli nie zapewnia on pewnego poziomu bezpieczeństwa na morzu oraz nie zapewnia zapobiegania zanieczyszczeniu w zakresie co najmniej równoważnym przewidzianemu w innych rozdziałach;
 - 1.2. wszelkie ustalenia dotyczące świadectw alternatywnych wydawanych na podstawie niniejszego rozdziału zapewniają wymiennność świadectw ze świadectwami wydawanymi na podstawie pozostałych rozdziałów.
2. Zasada wymienności w pkt 1 zapewnia, by:
 - 2.1. marynarze, którzy uzyskali świadectwa na podstawie ustaleń w rozdziałach II lub III oraz marynarze uzyskujący świadectwa na podstawie rozdziału VII byli w stanie pełnić służbę na statkach posiadających tradycyjną lub inne formy organizacji pokładowej;
 - 2.2. marynarze nie byli wyszkoleni na potrzeby specjalnych ustaleń pokładowych w sposób zmniejszający ich zdolność zastosowania umiejętności w innym miejscu.

3. Przy wydawaniu wszelkich świadectw na podstawie niniejszego rozdziału, uwzględnia się następujące zasady:
 - 3.1. wydanie świadectw alternatywnych nie jest samo w sobie wykorzystywane, aby:
 - 3.1.1. zmniejszyć liczbę członków załogi na pokładzie;
 - 3.1.2. obniżyć rzetelność wykonywania zawodu lub obniżyć poziom umiejętności marynarzy; albo
 - 3.1.3. usprawiedliwiać przyznanie połączonych obowiązków pełnienia wachty w maszynowni oraz wachty nadzorczej jednej osobie posiadającej świadectwo, podczas jakiegokolwiek pojedynczej wachty;
 - 3.2. osoba dowodząca jest wyznaczona jako kapitan a realizacja ustaleń dotyczących wydawania świadectw alternatywnych nie ma negatywnego wpływu na pozycję prawną i władzę kapitana i innych.
 4. Zasady określone w pkt 1 i 2 zapewniają zachowanie kwalifikacji oficerów pokładowych oraz mechaników.
-

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA UZNAWANIA PAŃSTW TRZECICH, KTÓRE WYDAŁY ŚWIADECTWO LUB Z UPOWAŻNIENIA KTÓRYCH TAKIE ŚWIADECTWO, OKREŚLONE W ART. 19 UST. 2, ZOSTAŁO WYDANE

1. Państwo trzecie musi być stroną konwencji STCW.
 2. Komitet ds. Bezpieczeństwa na Morzu musi stwierdzić, że państwo trzecie w pełni wprowadziło w życie przepisy konwencji STCW.
 3. Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, z ewentualnym udziałem zainteresowanego państwa członkowskiego, musi potwierdzić, wszelkimi niezbędnymi środkami, które mogą obejmować inspekcję infrastruktury i analizę procedur, że wymagania dotyczące standardów wiedzy fachowej, wydawania i potwierdzania świadectw oraz prowadzenia dokumentacji są w pełni przestrzegane, a ponadto został ustanowiony system norm jakości na podstawie przepisu I/8 konwencji STCW.
 4. Państwo członkowskie musi być w trakcie uzgadniania z zainteresowanym państwem trzecim, że zobowiązuje się ono do bezzwłocznego powiadamiania o wszelkich znaczących zmianach w uzgodnieniach dotyczących szkolenia i wydawania świadectw przewidzianych zgodnie z konwencją STCW.
 5. Państwo członkowskie wprowadziło środki w celu zapewnienia, by marynarze ubiegający się o uznanie świadectw dotyczących funkcji na poziomie zarządzania posiadali odpowiedni zakres wiedzy na temat ustawodawstwa morskiego państwa członkowskiego odnoszącego się do funkcji, do których pełnienia zostali dopuszczeni.
 6. Jeśli państwo członkowskie zamierza uzupełnić analizę przestrzegania warunków przez państwo trzecie o ocenę niektórych morskich ośrodków szkoleniowych, postępuje ono zgodnie z przepisami sekcji A-I/6 kodu STCW.
-

ZAŁĄCZNIK III

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa oraz wykaz jej kolejnych zmian

(określone w art. 32)

Dyrektywa 2001/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 136 z 18.5.2001, s. 17)

Dyrektywa 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady wyłącznie art. 11
(Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 53)

Dyrektywa 2003/103/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
(Dz.U. L 326 z 13.12.2003, s. 28)

Dyrektywa Komisji 2005/23/WE
(Dz.U. L 62 z 9.3.2005, s. 14)

Dyrektywa 2005/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady wyłącznie art. 4
(Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 160)

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego

(określonych w art. 32)

Dyrektywa	Termin transpozycji
2002/84/WE	z dnia 23 listopada 2003 r.
2003/103/WE	z dnia 14 maja 2005 r.
2005/23/WE	z dnia 29 września 2005 r.
2005/45/WE	z dnia 20 października 2007 r.

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2001/25/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 2 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 2 tiret od pierwszego do czwartego	Artykuł 2 lit. a)–d)
Artykuł 3–7	Artykuł 3–7
Artykuł 7a	Artykuł 8
Artykuł 8	Artykuł 9
Artykuł 9 ust. 1 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające
Artykuł 9 ust. 1 lit. a) i b)	Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b)
Artykuł 9 ust. 1 lit. c) zdanie pierwsze	Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy lit. c)
Artykuł 9 ust. 1 lit. c) zdanie drugie	Artykuł 10 ust. 1 akapit drugi
Artykuł 9 ust. 1 lit. d)	Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy lit. d)
Artykuł 9 ust. 2 i 3	Artykuł 10 ust. 2 i 3
Artykuł 10	Artykuł 11
Artykuł 11	Artykuł 12
Artykuł 12	Artykuł 13
Artykuł 13	Artykuł 14
Artykuł 14	Artykuł 15
Artykuł 15	Artykuł 16
Artykuł 16 ust. 1 zdanie wprowadzające	Artykuł 17 ust. 1 zdanie wprowadzające
Artykuł 16 ust. 1 tiret od pierwszego do czwartego	Artykuł 17 ust. 1 lit. a)–d)
Artykuł 16 ust. 2 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 17 ust. 2 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 16 ust. 2 lit. a) pkt 1) i 2)	Artykuł 17 ust. 2 lit. a) ppkt (i) oraz (ii)
Artykuł 16 ust. 2 lit. b) i c)	Artykuł 17 ust. 2 lit. b) i c)
Artykuł 16 ust. 2 lit. d) pkt 1) i 2)	Artykuł 17 ust. 2 lit. d) ppkt (i) oraz (ii)
Artykuł 16 ust. 2 lit. d) pkt 3) ppkt (i) oraz (ii)	Artykuł 17 ust. 2 lit. d) ppkt (iii) tiret pierwsze i drugie
Artykuł 16 ust. 2 lit. e)	Artykuł 17 ust. 2 lit. e)
Artykuł 16 ust. 2 lit. f) pkt 1) do 5)	Artykuł 17 ust. 2 lit. f) ppkt (i)–(v)
Artykuł 16 ust. 2 lit. g)	Artykuł 17 ust. 2 lit. g)
Artykuł 17	Artykuł 18
Artykuł 18 ust. 1 i 2	–
Artykuł 18 ust. 3 zdanie wprowadzające	Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 18 ust. 3 lit. a)	Artykuł 19 ust. 2
Artykuł 18 ust. 3 lit. b)	Artykuł 19 ust. 3 akapit pierwszy
Artykuł 18 ust. 3 lit. c)	Artykuł 19 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 18 ust. 3 lit. d)	Artykuł 19 ust. 4
Artykuł 18 ust. 3 lit. e)	Artykuł 19 ust. 5
Artykuł 18 ust. 3 lit. f)	Artykuł 19 ust. 6
Artykuł 18 ust. 4	Artykuł 19 ust. 7

Dyrektywa 2001/25/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 18a ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	Artykuł 20 ust. 1 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 18a ust. 2 zdanie pierwsze i drugie	Artykuł 20 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 18a ust. 3–5	Artykuł 20 ust. 3–5
Artykuł 18a ust. 6 zdanie pierwsze i drugie	Artykuł 20 ust. 6 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 18a ust. 7	Artykuł 20 ust. 7
Artykuł 18b	Artykuł 21
Artykuł 19	Artykuł 22
Artykuł 20 ust. 1 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 23 ust. 1 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 20 ust. 1 tiret pierwsze i drugie	Artykuł 23 ust. 1 lit. a) i b)
Artykuł 20 ust. 2 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 23 ust. 2 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 20 ust. 2 tiret od pierwszego do szóstego	Artykuł 23 ust. 2 lit. a)–f)
Artykuł 20 ust. 3	Artykuł 23 ust. 3
Artykuł 21	Artykuł 24
Artykuł 21a	Artykuł 25
–	Artykuł 26 ust. 1
Artykuł 21b zdanie pierwsze	Artykuł 26 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 21b zdanie drugie	Artykuł 26 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 22 ust. 1 zdanie pierwsze	Artykuł 27 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 22 ust. 1 zdanie drugie	Artykuł 27 ust. 1 akapit drugi
–	Artykuł 27 ust. 1 akapit trzeci
Artykuł 22 ust. 3 i 4	Artykuł 27 ust. 2 i 3
Artykuł 23 ust. 1 i 2	Artykuł 28 ust. 1 i 2
–	Artykuł 28 ust. 3
Artykuł 23 ust. 3	–
Artykuł 24 ust. 1 i 2	–
Artykuł 24 ust. 3 pkt 1) i 2)	Artykuł 29 lit. a) i b)
Artykuł 25	Artykuł 30
Artykuł 26 zdanie pierwsze	Artykuł 31 akapit pierwszy
Artykuł 26 zdanie drugie	Artykuł 31 akapit drugi
Artykuł 27	Artykuł 32
Artykuł 28	Artykuł 33
Artykuł 29	Artykuł 34
Załączniki I–II	Załączniki I–II
Załącznik III	–
Załącznik IV	–
–	Załącznik III
–	załącznik IV

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 2 grudnia 2008 r.

przyjmująca zobowiązania zaproponowane w związku z postępowaniem antydumpingowym w odniesieniu do przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej

(2008/899/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

i stanowiącym o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz kwasu cytrynowego pochodzącego z ChRL.

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 8 i 9,

- (3) Dochodzenie potwierdziło tymczasowe ustalenia dotyczące dumpingu wyrządzającego szkodę w odniesieniu do przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z ChRL.

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

- (1) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 488/2008 ⁽²⁾, Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”).
- (2) W następstwie przyjęcia tymczasowych środków antydumpingowych Komisja kontynuowała badanie dumpingu, szkody i interesu Wspólnoty. Ostateczne ustalenia i wnioski z dochodzenia są przedstawione w rozporządzeniu (WE) nr 1193/2008 ⁽³⁾ w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego

B. ZOBOWIĄZANIA

- (4) Po przyjęciu tymczasowych środków antydumpingowych, sześciu współpracujących producentów eksportujących w ChRL, a mianowicie Anhui BBKA Biochemical, RZBC, TTCA, Yixing Union Biochemical, Laiwu Taihe Biochemistry i Weifang Ensign Industry zaproponowało zobowiązania cenowe zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tymi zobowiązaniami wymienieni producenci eksportujący zobowiązali się do sprzedaży produktu objętego postępowaniem po cenach równych lub wyższych od poziomu, który usuwa wyrządzający szkodę wpływ dumpingu. Każdy producent eksportujący podał jedną minimalną cenę importową dla wszystkich rodzajów produktów w celu ograniczenia ryzyka obejścia tych zobowiązań.
- (5) Dodatkowo zobowiązania te przewidują indeksację minimalnych cen, zważywszy na znaczne wahania cen produktu objętego postępowaniem, w szczególności znaczny ich wzrost po okresie objętym dochodzeniem. Indeksacji dokonuje się poprzez odniesienie do publicznych międzynarodowych notowań kukurydzy – głównego surowca wykorzystywanego przez producentów eksportujących. Jednakże producenci eksportujący zaproponowali ustalenie cen minimalnych na poziomie co najmniej równym poziomowi cen nie powodującemu szkody, nawet jeżeli zastosowanie indeksacji prowadziłoby do niższego poziomu cen.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 143 z 3.6.2008, s. 13.

⁽³⁾ Patrz s. 1 Dz.U.

- (6) Laiwu Taihe Biochemistry, przedsiębiorstwo, któremu przyznano traktowanie na zasadach rynkowych, zaproponowało, że dokona kalkulacji ceny minimalnej na podstawie wartości normalnej ustalonej podczas dochodzenia.
- (7) Ponadto w celu zmniejszenia ryzyka naruszenia zobowiązań cenowych w wyniku kompensacji cen producenci eksportujący po pierwsze zobowiązali się do składania sprawozdań na temat całej sprzedaży poza UE odbiorcom, których organizacja lub struktura ma zasięg pozawspólnotowy, jeśli producent eksportujący sprzedawałby swoje wyroby takim odbiorcom na terenie UE. Po drugie, producenci eksportujący zgodzili się przestrzegać określonej polityki cenowej w odniesieniu do wspomnianej sprzedaży poza UE.
- (8) Producenci eksportujący będą również okresowo dostarczać Komisji szczegółowe informacje dotyczące dokonywanego wywozu do Wspólnoty, co pozwoli Komisji na skuteczne monitorowanie złożonych przez nich zobowiązań.
- (9) Należy również zauważyć, że Chińska Izba Handlowa Importerów i Eksporterów Metali, Mineralów i Substancji Chemicznych („CCCMC”) zamierza dołączyć do sześciu przedsiębiorstw, o których mowa w motywie 0, a zatem będzie ona także odgrywała aktywną rolę w monitorowaniu zobowiązań. W związku z powyższym Komisja uważa ryzyko obchodzenia uzgodnionych zobowiązań za ograniczone.
- (10) Po ujawnieniu propozycji zobowiązań przemysł wspólnotowy wyraził sprzeciw wobec tych propozycji. Przedstawiciele przemysłu wspólnotowego stwierdzili, że indeksacja poprzez odniesienie do cen kukurydzy nie jest właściwa, ponieważ inne ważne nakłady stanowią istotny zmienny składnik kosztów i zaproponowali indeksację opartą zarówno na kosztach surowców, jak i kosztach energii. Odnośnie do uwag przedstawicieli przemysłu wspólnotowego, proponujących indeksację uwzględniającą również ceny energii, należy zauważyć, że energia nie jest istotnym czynnikiem kosztotwórczym. Ponadto trudno byłoby jasno określić podstawę indeksacji, gdyż potrzebna do produkcji energia może być pochodzić z różnych źródeł, takich jak węgiel, gaz ziemny albo energia elektryczna.
- (11) Przemysł wspólnotowy stwierdził także, że ze względu na fakt, iż producenci eksportujący sprzedają produkt objęty zobowiązaniem międzynarodowym koncernom, istnieje wysokie ryzyko kompensacji cen, tj. że wspomniany produkt może być sprzedawany temu samemu odbiorcy po sztucznie zaniżonych cenach poza WE w celu skompensowania cen minimalnych we Wspólnocie. W tym względzie należy zauważyć, że większość sprzedaży eksportowej tych przedsiębiorstw do UE trafia do przedsiębiorstw handlowych a nie do międzynarodowych koncernów. Niemniej jednak, w celu dalszego zmniejszenia ryzyka kompensacji ze strony niektórych przedsiębiorstw, zobowiązania zawierają specjalne klauzule dotyczące kompensacji w odniesieniu do sprzedaży przedmiotowych przedsiębiorstw tym odbiorcom we Wspólnocie, których organizacja lub struktura ma zasięg pozawspólnotowy. Klauzule te znacznie ograniczają ryzyko kompensacji.
- (12) W świetle powyższego, zobowiązania złożone przez producentów eksportujących mogą zostać przyjęte.
- (13) Aby Komisja mogła skutecznie monitorować przestrzeganie zobowiązań przez przedsiębiorstwa, przy przedkładaniu właściwemu organowi celnemu wniosku o dopuszczenie do swobodnego obrotu, zwolnienie z cła antydumpingowego będzie uzależnione od: (i) przedstawienia faktury w ramach zobowiązania zawierającej przynajmniej informacje wymienione w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1193/2008; (ii) spełnienia warunku, aby przywożone produkty były wytwarzane, wysyłane i fakturowane bezpośrednio przez dane przedsiębiorstwo na rzecz pierwszego niezależnego odbiorcy we Wspólnocie; oraz (iii) spełnienia warunku, aby towary zgłoszone i przedstawione organom celnym odpowiadały dokładnie opisowi zawartemu w fakturze w ramach zobowiązania. W przypadku braku takiej faktury lub jeśli nie odpowiada ona produktowi przedstawionemu do oceny, nałożone zostanie cło antydumpingowe w odpowiedniej wysokości.
- (14) W celu zapewnienia skutecznego przestrzegania zobowiązań w wyżej wymienionym rozporządzeniu Rady poinformowano importerów o tym, że niespełnienie warunków określonych w tym rozporządzeniu lub wycofanie przyjęcia zobowiązań przez Komisję może prowadzić do powstania długu celnego z tytułu odpowiednich transakcji.
- (15) W przypadku naruszenia zobowiązania lub wycofania się z niego lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, cło antydumpingowe nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego jest automatycznie stosowane na mocy art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym przyjmuje się zobowiązania zaproponowane przez wymienionych poniżej producentów eksportujących wraz z Chińską Izbą Handlową Importerów i Eksporterów Metali, Mineralów i Substancji Chemicznych („CCCMC”) w związku z postępowaniem antydumpingowym w odniesieniu do przywozu kwasu cytrynowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

Państwo	Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Chińska Republika Ludowa	Anhui BBKA Biochemical Co., Ltd – No 73, Daqing Road, Bengbu City 233010, prowincja Anhui, ChRL	A874
	Produkt wytwarzany przez RZBC Co., Ltd – No 9 Xinghai West Road, Rizhao, prowincja Shandong i sprzedawany przez powiązane z nim przedsiębiorstwo handlowe RZBC Imp. & Exp. Co., Ltd – No 9 Xinghai West Road, Rizhao, prowincja Shandong	A926
	Produkt wytwarzany przez RZBC Co., (Juxian) Co., Ltd – West Wing, Chengyang North Road, Ju County, Rizhao, prowincja Shandong i sprzedawany przez powiązane z nim przedsiębiorstwo handlowe RZBC Imp. & Exp. Co., Ltd – No 9 Xinghai West Road, Rizhao, prowincja Shandong	A927
	TTCA Co., Ltd – West, Wenhe Bridge North, Anqiu City, prowincja Shandong	A878
	Yixing Union Biochemical Co., Ltd – Economic Development Zone Yixing City 214203, prowincja Jiangsu	A879
	Laiwu Taihe Biochemistry Co. Ltd, No 106 Luzhong Large East Street, Laiwu, prowincja Shandong	A880
	Weifang Ensign Industry Co. Ltd, The West End, Limin Road, Changle City, prowincja Shandong	A882

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu następującym po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Catherine ASHTON
Członek Komisji

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2008/900/WPZiB

z dnia 2 grudnia 2008 r.

zmieniające wspólne działanie 2008/107/WPZiB przedłużające mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Azji Środkowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14, art. 18 ust. 5 i art. 23 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 12 lutego 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/107/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) Należy wprowadzić zmianę do mandatu Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej, by uwzględnić jego rolę w działaniach związanych z wdrożeniem Strategii Unii Europejskiej dotyczącej nowego partnerstwa z Azją Środkową, przyjętej przez Radę Europejską w czerwcu 2007 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

Artykuł 3 ust. 1 lit. i) wspólnego działania 2008/107/WPZiB otrzymuje brzmienie:

„i) dostarczanie wkładu w formułowanie aspektów WPZiB związanych z bezpieczeństwem energetycznym, zwalczaniem narkotyków i zarządzaniem zasobami wodnymi w odniesieniu do Azji Środkowej.”.

Artykuł 2

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 3

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady
C. LAGARDE
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 38 z 13.2.2008, s. 19.

DECYZJA RADY 2008/901/WPZiB**z dnia 2 grudnia 2008 r.****dotycząca niezależnej międzynarodowej misji wyjaśniającej w sprawie konfliktu w Gruzji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 13 ust. 3 i jego art. 23 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 1 września 2008 r. Rada Europejska oświadczyła, że Unia Europejska jest gotowa do wsparcia wszelkich wysiłków zmierzających ku pokojowemu i trwałemu rozwiązywaniu konfliktów w Gruzji oraz że jest gotowa do wspierania środków budowy zaufania.
- (2) W dniu 15 września 2008 r. Rada wyraziła poparcie dla idei niezależnego dochodzenia dotyczącego konfliktu w Gruzji.
- (3) Należy mianować panią Heidi TAGLIAVINI szefem misji wyjaśniającej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Szef niezależnej międzynarodowej misji wyjaśniającej i zadania misji**

1. Pani Heidi TAGLIAVINI zostaje mianowana szefem niezależnej międzynarodowej misji wyjaśniającej w sprawie konfliktu w Gruzji, zwanej dalej „misją wyjaśniającą”, na okres od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia 31 lipca 2009 r.
2. Celem misji wyjaśniającej jest przeprowadzenie dochodzenia w sprawie źródeł i przebiegu konfliktu w Gruzji, w tym z punktu widzenia prawa międzynarodowego⁽¹⁾, prawa humanitarnego i praw człowieka, a także dochodzenia w sprawie oskarżeń zgłoszonych w tym kontekście⁽²⁾. Zakres dochodzenia, zarówno geograficzny, jak i czasowy, będzie wystarczająco szeroki, aby można było ustalić wszystkie możliwe przyczyny konfliktu. Wyniki dochodzenia zostaną przedstawione, w formie sprawozdania, stronom konfliktu, a także Radzie, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ).
3. Szef misji wyjaśniającej jest odpowiedzialny za realizację misji wyjaśniającej. W sposób niezależny ustala procedury i metody pracy misji wyjaśniającej, a także treść sprawozdania, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 2**Finansowanie**

1. Kwota referencyjna przeznaczona na pokrycie wydatków związanych z realizacją misji wyjaśniającej wynosi 1 600 000

EUR na okres od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia 31 lipca 2009 r.

2. Wydatki finansowane z kwoty przewidzianej w ust. 1 kwalifikują się do finansowania od dnia 2 grudnia 2008 r.
3. Zarządzanie wydatkami odbywa się zgodnie z przepisami i procedurami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich. Zarządzanie wydatkami podlega umowie między szefem misji wyjaśniającej a Komisją.
4. Szef misji wyjaśniającej rozlicza się z Komisją z wszelkich wydatków.

Artykuł 3**Skład misji wyjaśniającej**

Decyzję o składzie misji wyjaśniającej podejmuje szef misji wyjaśniającej. W skład misji wyjaśniającej wchodzi uznani eksperci, w szczególności prawnicy, historycy, wojskowi oraz eksperci w dziedzinie praw człowieka.

Artykuł 4**Ocena**

Wprowadzenie w życie niniejszej decyzji jest oceniane przez Radę przed dniem 31 lipca 2009 r.

Artykuł 5**Wejście w życie i wygaśnięcie**

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja traci moc z dniem 31 lipca 2009 r.

Artykuł 6**Publikacja**

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady

C. LAGARDE

Przewodniczący

⁽¹⁾ W tym Akcie końcowego z Helsinek.

⁽²⁾ W tym domniemyanych zbrodni wojennych.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.